

Η χρυσή εποχή του Ελληνικού κινηματογράφου

Ομάδες εργασίας:

1. Σκηνοθέτες – Σεναριογράφοι:

Αρμουτάκης Σταύρος-Γεώργιος
Ζαχαριουδάκης Φανούριος – Αλέξανδρος
Μπιμπάκη Μαρία
Στεφανουδάκη Ευχαριστή

2. Μουσικοσυνθέτες:

Καρυνιωτάκη Θεοδώρα
Σκορδαλάκη Στυλιανή

3. Ηθοποιοί:

Αλεβιζάκη Μαρία
Βεϊσάκη Αθηνά
Δηλαβεράκη Ευσεβία
Καργάκη Ευαγγελία
Μαυρογιαννάκη Ουρανία
Ρογδάκη Κρυστάλλη-Άννα

4. Παραγωγοί:

Αδικημενάκη Αθηνά
Βαφάκη Μαρία
Καλλέργη Ιωάννα
Καμπουράκη Ζαχαρούλα
Μαρκάκη Αικατερίνη

Επιμέλεια:

Ραμουτσάκη Ιωάννα, ΠΕ19

Γενικό Λύκειο Μοιρών

Σχολικό Έτος: 2012 - 2013

Περιεχόμενα

Μεθοδολογία Ερευνητικής Εργασίας.....	3
Το ξεκίνημα του Κινηματογράφου	4
Η ιστορία του ελληνικού κινηματογράφου.....	5
Από τη γέννησή του έως τέλος της δεκαετίας του '30.....	5
Ο μεταπολεμικός κινηματογράφος.....	7
Η δεκαετία του '50.....	8
Η δεκαετία του '60 – Η Χρυσή Εποχή του Ελληνικού Κινηματογράφου.....	8
Τα Κινηματογραφικά Είδη της Χρυσής Εποχής	9
Κωμωδία	10
Μιούζικαλ	10
Δράμα - Κοινωνικά.....	11
Δεκαετία 70 – Η κατάρρευση	12
Δεκαετία 80 – Η εποχή της βιντεοκασέτας	12
Ο ελληνικός κινηματογράφος σήμερα	13
Συντελεστές μιας ταινίας.....	13
Σκηνοθέτες της Χρυσής Εποχής του Ελληνικού Κινηματογράφου.....	13
1. Αλέκος Σακελλαριος	13
2. Βασίλης Γεωργιάδης.....	14
3. Ο Μιχάλης Κακογιάννης	15
4. Γιάννης Δαλιανίδης.....	15
5. Ο Ντίνος Δημόπουλος.....	16
6. Τάκης Κανελλόπουλος.....	17
7. Αλέξης Δαμιανός.....	18
Μουσικοσυνθέτες της Χρυσής Εποχής του Ελληνικού Κινηματογράφου	19
1. Μίκης Θεοδωράκης	19
2. Μίμης Πλέσσας.....	20
3. Μάνος Χατζιδάκις.....	21
4. Κώστας Καπνίσης.....	22
5. Σταύρος Ξαρχάκος	22
6. Γιάννης Σπανός	23
Οι μεγάλοι παραγωγοί της Χρυσής Εποχής του Ελληνικού Κινηματογράφου	23
1. Φίνος Φιλμ.....	24
2. Η εταιρεία παραγωγής Καραγιάννης – Καρατζόπουλος.....	25
3. Η εταιρεία παραγωγής Δαμασκηνός –Μιχαηλίδης.....	27
Οι Πρωταγωνιστές	27
1. Λάμπρος Κωνσταντάρας.....	28
2. Ντίνος Ηλιόπουλος	28
3. Θανάσης Βέγγος	29
4. Νίκος Ξανθόπουλος	30
5. Νίκος Κούρκουλος	31
6. Νίκος Σταυρίδης.....	31
7. Διονύσης Παπαγιαννόπουλος	32
8. Αλίκη Βουγιουκλάκη.....	32
9. Ζωή Λάσκαρη	34
10. Τζένη Καρέζη.....	34
11. Ρένα Βλαχοπούλου	35
12. Έλενα Ναθαναήλ.....	36
13. Μάρθα Βούρτση	37
Συμπεράσματα.....	37
Πηγές.....	37

Μεθοδολογία Ερευνητικής Εργασίας

Στα πλαίσια του μαθήματος της Α΄ Λυκείου «**Ερευνητική Εργασία**» (project) ασχοληθήκαμε με το θέμα «**Η χρυσή εποχή του Ελληνικού Κινηματογράφου**», το οποίο εντάσσεται στην ενότητα «**Τέχνη και Πολιτισμός**». Το θέμα μας ήταν ετήσιο, δηλαδή ασχοληθήκαμε με αυτό καθ' όλη τη διάρκεια του σχολικού έτους **2012-2013**.

Ο σκοπός για τον οποίο επιλέξαμε το Project του Ελληνικού Κινηματογράφου ήταν για να μάθουμε και να ασχοληθούμε με τον κινηματογράφο, όχι ως απλοί θεατές αλλά ως δημιουργοί μίας κινηματογραφικής ταινίας. Γι' αυτό και οι ομάδες που επιλέξαμε να δημιουργήσουμε είναι των σκηνοθετών – σεναριογράφων, ηθοποιών, μουσικών– συνθετών, παραγωγών. Στις ομάδες χωριστήκαμε ανάλογα με τα ενδιαφέροντά μας (ποιοι ήθελαν να είναι σε ρόλο ηθοποιών, σκηνοθετών, παραγωγών και μουσικών). Με αυτό τον τρόπο εξετάσαμε όχι μόνο τι γίνεται μπροστά από τις κάμερες αλλά και ποιοι βρίσκονται πίσω από αυτές και τι δουλειά κάνουν. Στα πλαίσια λοιπόν αυτής της ερευνητικής εργασίας οι μαθητές απαντήσαμε στα παρακάτω **ερευνητικά ερωτήματα**:

1. Ποια είναι η ιστορική εξέλιξη του ελληνικού κινηματογράφου, ποια η περίοδος ακμής του και γιατί.
2. Σκηνοθέτες – Σεναριογράφοι: Ποιος είναι ο ρόλος τους στον κινηματογράφο. Ποιοι είναι οι σημαντικότεροι σκηνοθέτες – σεναριογράφοι της χρυσής εποχής του ελληνικού κινηματογράφου.
3. Ηθοποιοί: Ποιος ο ρόλος τους. Ποιοι είναι οι σημαντικότεροι ηθοποιοί της εποχής εκείνης.
4. Μουσικοί – Ηχολήπτες – Συνθέτες: Τι περιλαμβάνει η μουσική επένδυση μίας ταινίας, πως γινόταν. Σημαντικότεροι μουσικοί – συνθέτες εκείνης της εποχής.
5. Παραγωγοί: Ποιος ο ρόλος τους στη δημιουργία μίας ταινίας. Οι σημαντικότεροι παραγωγοί της εποχής εκείνης.

Το θέμα μας το χωρίσαμε σε **δύο βασικά μέρη**:

Θεωρητικό μέρος: Χωρίσαμε τον ελληνικό κινηματογράφο σε περιόδους (από τη γέννησή του έως το 1939, μεταπολεμική περίοδος, δεκαετία του '50, δεκαετία του '60, δεκαετία του '70, δεκαετία του '80 έως και σήμερα) τους οποίους αναλύσαμε και εξετάσαμε εκτενέστερα την δεκαετία του '60 που ήταν και η χρυσή εποχή του, δηλαδή τα κινηματογραφικά είδη που επικρατούσαν τότε, και μερικούς από τους πιο σημαντικούς συντελεστές μίας ταινίας εκείνης της εποχής (σκηνοθέτες, μουσικοσυνθέτες, ηθοποιούς, παραγωγούς). Η αναζήτηση του υλικού – κείμενο, εικόνες – και η σύνθεση της εργασίας έγινε στο Α΄ τετράμηνο. Η πηγή μας ήταν κυρίως το διαδίκτυο αλλά και κάποια άρθρα από εφημερίδες.

Πρακτικό μέρος: Αποφασίσαμε να δώσουμε ζωντανία στην έκθεση μας δημιουργώντας ένα **ντοκιμαντέρ** με τίτλο «**Σύντομη ιστορική αναδρομή του Ελληνικού κινηματογράφου**». Έτσι, με βάση την έκθεση μας βρήκαμε από το διαδίκτυο και κατεβάσαμε βιντεάκια, τα οποία αφού επεξεργαστήκαμε, τα συνθέσαμε και τα επενδύσαμε με τις ηχογραφημένες εισηγήσεις μας. Η ολοκλήρωση του ντοκιμαντέρ έγινε στο Β΄ τετράμηνο.

Επιπλέον, αφού εξετάσαμε τα βασικότερα είδη της χρυσής εποχής του ελληνικού κινηματογράφου (κωμωδία, μιούζικαλ, κοινωνικά) αποφασίσαμε να δημιουργήσουμε μία **κοινωνική ταινία μικρού μήκους**, στην οποία θα θίγαμε ένα επίκαιρο θέμα. Έπειτα από συζητήσεις καταλήξαμε να ασχοληθούμε με το θέμα του σχολικού εκφοβισμού δηλαδή του **Bullying**. Ο τίτλος της ταινίας μας είναι «**Εφηβία ώρα μηδέν**» διάρκειας 15 λεπτών.

Οι σκηνοθέτες – σεναριογράφοι έγραψαν το σενάριο και έστησαν τις σκηνές μαζί με τους παραγωγούς.

Οι μουσικοσυνθέτες βρήκαν και έφτιαξαν τη μουσική επένδυση της ταινίας.

Οι ηθοποιοί μαζί και με παιδιά των άλλων ομάδων πήραν μέρος στην ταινία.

Στο τέλος έγινε το μοντάζ της ταινίας από όλες τις ομάδες.

Η ταινία δημιουργήθηκε στο Β΄ τετράμηνο.

Το ξεκίνημα του Κινηματογράφου

Η πρώτη «**πρωτόγονη**» προσπάθεια για καταγραφή της κίνησης σε κινηματογραφική μηχανή έγινε γεγονός στις 14 Οκτωβρίου το **1888**. Στον κήπο του σπιτιού της οικογένειας Whitley στην Μεγάλη Βρετανία, χρησιμοποιώντας μία μηχανή με μονό φακό, καταγράφονται οι «πρωταγωνιστές» της ταινίας, να περπατούν κυκλικά, σε ένα βίντεο διάρκειας μόλις 2 δευτερολέπτων, το οποίο αποτελούνταν από μόλις 4 πλαίσια (καρέ).

Η «ταινία» αυτή έμελλε να βάλει έναν από τους πρώτους θεμέλιους λίθους, σ' αυτό που αργότερα θα ονομάζονταν «Έβδομη τέχνη»: τον κινηματογράφο.

Οι θεμελιωτές του κινηματογράφου θεωρούνται οι **αδερφοί Λουί και Ογκίστ Λιμιέρ** (Louis και

Auguste Lumière). Οι αδερφοί Λιμιέρ, δεν ήταν οι εφευρέτες του κινηματογράφου, ήταν όμως αυτοί που τον βελτίωσαν, τον καθιέρωσαν και τον διέδωσαν στο ευρύ κοινό. Είναι αυτοί που κατασκευάζουν για πρώτη φορά μια κινηματογραφική μηχανή που έχει τη δυνατότητα να αποτυπώνει αλλά και να προβάλλει **16 καρέ το δευτερόλεπτο**. Με τον πρώτο τους "**Cinematographe**" - όπως αποκάλεσαν την νέα τους μηχανή - και με ένα τρίποδα στο χέρι, κινηματογράφησαν όψεις της

τότε Γαλλίας, όπως:

- Εργάτες που βγαίνουν από το εργοστάσιο τους,
- Ένα τρένο που φθάνει στο σταθμό της Λυόν,
- Ένα πιτσιρικά να βασανίζει έναν κηπουρό κ.α

Σε αυτούς μάλιστα ανήκει το **πρώτο «θρίλερ»** του κόσμου, αφού όταν, στις 28 Δεκεμβρίου **1895** προβάλλεται στην αίθουσα του Grand Cafe «**Η άφιξη του τρένου στον σταθμό**», οι μισοί από τους προσκεκλημένους φεύγουν τρέχοντας πιστεύοντας ότι το τρένο είναι πραγματικό και ότι θα έρθει καταπάνω τους κάνοντας τους κομμάτια.

Η λέξη «**κινηματογράφος**» επινοήθηκε από το Λεόν Μπουλί, και αρχικά σήμαινε τη μηχανή εκείνη η οποία είχε τη δυνατότητα να καταγράφει την κίνηση. Η αίσθηση της κίνησης που δημιουργείται όταν βλέπουμε μια ταινία βασίζεται στην εκμετάλλευση **δύο οπτικών φαινομένων**:

1. το πρώτο είναι η διατήρηση της οπτικής εικόνας στον εγκέφαλο για ένα κλάσμα του δευτερολέπτου μετά την προβολή της στο φακό του ματιού (persistence of vision - **μετείκασμα ή μεταίσθημα**), ενώ
2. το δεύτερο δημιουργεί την ψευδαίσθηση της κίνησης, όταν οι εικόνες διαδέχονται η μία την άλλη (**φαινόμενο phi**).

Τα δύο αυτά φαινόμενα μαζί αποτελούν τη βάση του κινηματογράφου από φυσιολογικής πλευράς, ενώ από την τεχνική υπάρχει ένα φιλμ, που προβάλλει συνεχόμενες εικόνες σε συγκεκριμένο ρυθμό. Αυτός ο ρυθμός είναι συνήθως 16 καρέ ανά δευτερόλεπτο για τις βουβές ταινίες και 24 για τις ταινίες με ήχο. Η διαφορά αυτή των 8 καρέ εξηγεί και το γεγονός ότι πολλές από τις βουβές ταινίες εμφανίζονται να διαδραματίζονται σε ταχύτερους από τη φυσιολογική κίνηση ρυθμούς, όταν προβάλλονται από σύγχρονες μηχανές προβολής των 24 καρέ ανά δευτερόλεπτο.

[Η ιστορία του κινηματογράφου | Πάρε-Δώσε http://www.pare-dose.net/?p=712#ixzz2GEx5eaCF](http://www.pare-dose.net/?p=712#ixzz2GEx5eaCF)

Η ιστορία του ελληνικού κινηματογράφου

Από τη γέννησή του έως τέλος της δεκαετίας του '30

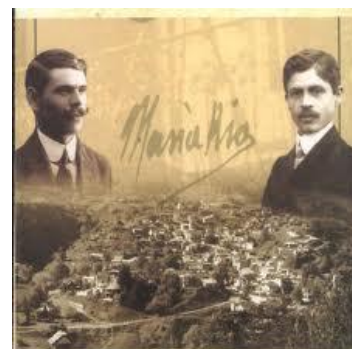
Η **πρώτη κινηματογραφική προβολή** στην Ελλάδα έγινε στην Αθήνα στις 28 Νοεμβρίου **1896** σε ένα μαγαζί της στοάς Κολοκοτρώνη, στην οποία πρωταγωνιστούσαν άλογα που έτρεχαν στα Ηλύσια Πεδία και χοροί της διάσημης αμερικανίδας χορεύτριας Λόιε Φούλερ.

Έναν χρόνο αργότερα, το **1897**, πραγματοποιείται η **πρώτη κινηματογραφική λήψη** στην Ελλάδα. Το γεγονός συμβαίνει στα πεδία των μαχών του **Ελληνοτουρκικού Πολέμου**, στον κάμπο της Θεσσαλίας, από τον διάσημο Άγγλο πολεμικό ανταποκριτή **Frederic Villiers** (1852-1922). Κι αυτή είναι η πρώτη κινηματογράφιση πολέμου στην Ιστορία. Δυστυχώς, καμία από τις λήψεις του Frederic Villiers δεν σώθηκε. Τις κατέστρεψε ο ίδιος επειδή την ίδια περίοδο ο **Georges Melies** (1861-1938) είχε κατασκευάσει πολύ πιο εντυπωσιακές εικόνες εμπνευσμένες από τον ίδιο πόλεμο. Ο Γάλλος «μάγος» του κινηματογράφου είχε γυρίσει στο στούντιό του, στο Παρίσι, τέσσερις ταινίες που αναπαριστούσαν επεισόδια του Ελληνοτουρκικού Πολέμου. Τα θέματα που αξιοποιεί τα πρώτα του χρόνια ο κινηματογράφος είτε προέρχονταν από το άμεσο περιβάλλον των χειριστών των μηχανών λήψης είτε είχαν το στοιχείο του αξιοπερίεργου. Οι δύο συγγενείς τάσεις που σύντομα διαμορφώνονται είναι το ντοκιμαντέρ, η αποτύπωση δηλαδή της γύρω πραγματικότητας και το ζουρνάλ, τα σημαντικά γεγονότα της επικαιρότητας, γνωστά και ως **επίκαιρα**.

Οι **πρώτοι κινηματογραφιστές** που δρουν σε ελληνικό έδαφος ήταν οι ανταποκριτές ξένων μεγάλων εταιρειών παραγωγής, όπως η Πατέ και η Γκομόν. Συχνά το ίδιο πρόσωπο ήταν, ταυτόχρονα, οπερατέρ, σκηνοθέτης, σεναριογράφος, παραγωγός. Οι πρώτες ταινίες ήταν μικρού μήκους: ντοκιμαντέρ, ολιγόλεπτες ταινίες, απλοϊκές κωμωδίες. Η κατάσταση του ελληνικού κινηματογράφου αυτής της εποχής, είναι όμοια με εκείνη των πρώτων χρόνων, ύστερα από την επινόηση των αδερφών Λιμιέρ: Το μεγάλο κοινό υποδέχτηκε τον κινηματογράφο με ενθουσιασμό, αλλά οι διανοούμενοι είτε τον αγνόησαν είτε τον χαρακτήρισαν ως: «διασκέδαση για είλωτες».

Οι πρώτοι γνωστοί **Έλληνες κινηματογραφιστές**, οι οποίοι θεωρήθηκαν πατέρες του

Ελληνικού αλλά και του **Βαλκανικού Κινηματογράφου**, είναι οι **αδελφοί Ιωάννης και Μιλτιάδης Μανάκια**, οι οποίοι κινηματογραφούν στην ευρύτερη περιοχή της Μακεδονίας, όταν ακόμα βρίσκεται στην επικράτεια της καταρρέουσας Οθωμανικής αυτοκρατορίας. Η πρώτη σωζόμενη ταινία τους χρονολογείται από το **1905** και αντλεί το θέμα της από το χωριό καταγωγής των Μανάκια, την **Αβδέλλα Γρεβενών**. Πρόκειται για τις «**Υφάντρες**», με πρωταγωνίστρια την ηλικίας...116 ετών γιαγιά τους, στην αυλή του εξοχικού σπιτιού τους. **Γεννιέται τότε ο κινηματογράφος των Βαλκανίων**.

Κατόπιν ακολούθησε μία ταινία τους με σκηνές από τους Ολυμπιακούς Αγώνες του 1906 στην Αθήνα. Το 1907 γύρισαν σε ταινία μία διδασκαλία μαθημάτων στην αυλή του σχολείου της γενέτειράς τους, Αβδέλλας. Το 1911 κινηματογράφησαν ένα μοναδικό ντοκουμέντο, την επίσκεψη του προτελευταίου σουλτάνου της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας, Μεχμέτ Ρεσάτ ο Ε΄ στη Θεσσαλονίκη και το Μοναστήρι. Το 1912 απθανάτισαν σε ταινία την είσοδο του βασιλιά Κωνσταντίνου στην Θεσσαλονίκη και το Μοναστήρι. Κατά μία άποψη έργο δικό τους είναι κι ένα άλλο σπάνιο ντοκουμέντο, διάρκειας περίπου 11 λεπτών, με την πυρκαγιά της Θεσσαλονίκης του 1917. Το ντοκουμέντο αυτό αποτελεί και ένα από τα σπουδαιότερα αποκτήματα της Ταινιοθήκης της Ελλάδος.

Η **ιστορία του ελληνικού κινηματογράφου** αρχίζει **τυπικά** το **1906**, όπου κινηματογραφείται μια μικρού μήκους ταινία των Ολυμπιακών αγώνων που διεξάχθηκαν τότε στην Ελλάδα, αν και συχνά αναφέρεται και ως **έτος αρχής** του το **1914**.

Την χρονική περίοδο μεταξύ **1910-11** έρχονται στο προσκήνιο οι **βουβές κωμωδίες μικρού μήκους** από τον σκηνοθέτη και ηθοποιό **Σπύρο Δημητρακόπουλο**, ο οποίος ερμηνεύει και τους περισσότερους ρόλους των ταινιών του, με το ψευδώνυμο «**Σπυρίδιον**».

Το **1914** αρχίζουν να εμφανίζονται **εταιρίες παραγωγής** με πρώτη την κινηματογραφική εταιρία «**Αστυ Φιλμ**» και έτσι αρχίζει η παραγωγή ταινιών **μεγάλης διάρκειας**. Το γνωστό θεατρικό έργο «**Η Γκόλφω**» δίνει το σενάριο για να γυριστεί και η **πρώτη Ελληνική ταινία μεγάλου μήκους**.

Στην διάρκεια του **Α΄ Παγκοσμίου Πολέμου** και της **Μικρασιατικής Καταστροφής** η κινηματογραφική παραγωγή δεν αναστέλλεται εντελώς αλλά περιορίζεται στα **πολεμικά επίκαιρα**. Παρά της αντιξοότητας του πολέμου αναδεικνύονται σημαντικοί έλληνες σκηνοθέτες (Γεώργιος Προκοπίου, Δημήτρης Γαζιάδης κ.α.) που γυρίζουν με πρωτόγονα μέσα, σκηνές από το μέτωπο και την Μικρασιατική καταστροφή.

Η **πρώτη μεγάλη εμπορική επιτυχία** έρχεται το **1920** με το φιλμ «**Ο Βιλλάρ στα γυναικεία λουτρά του Φαλήρου**», στο οποίο είναι σκηνοθέτης, σεναριογράφος και πρωταγωνιστής ο κωμικός ηθοποιός **Βιλλάρ** - ψευδώνυμο του κρητικής καταγωγής **Νικολάου Σφακιανάκη**. Ο πιο διάσημος όμως κινηματογραφικός αστέρας **στα χρόνια του 20** είναι ο **Μιχαήλ Μιχαήλ** του **Μιχαήλ** που γνώρισε κι αυτός μια πρόσκαιρη δόξα.

Η **θεματογραφία** της Ελληνικής κινηματογραφίας είναι ποικίλη:

- ταινίες **εθνικού περιεχομένου** με θέματα από την επανάσταση του 1821,
- **κωμειδύλλια**,
- **ηθογραφίες** και
- μερικά θέματα παρμένα από τη **νεοελληνική λογοτεχνία**.

Τα **είδη ταινιών** που κυριάρχησαν την περίοδο εκείνη ήταν κυρίως ταινίες «**φουστανέλας**» και «**μελό**». Οι πρώτες είναι συνήθως έργα αγροτοποικιμικού περιεχομένου ηθών και εθίμων, με δραματικές, συνήθως, ιστορίες ανάμεσα σε μία πλούσια τσελιγκοπούλα και ένα φτωχό κολίγα παραγιό, τσοπάνη ή και το αντίθετο ανάμεσα σε φτωχή κόρη και γαμπρό τσέλιγκα ή άρχοντα. Είναι ψευτολαογραφικές ταινίες πέρα από κάθε συγκεκριμένη ελληνική χρονική και τοπική πραγματικότητα. Μερικές μάλιστα από αυτές μιμήθηκαν τη θεματογραφία και το ύφος κάποιων αμερικάνικων γουέστερν.

Την χρονική περίοδο **1928- 1931** μεγαλουργεί η κινηματογραφική επιχείρηση «**Νταγκ- Φιλμ**» (Dag Film) των αδελφών **Γαζιάδη** που λειτουργούσε ήδη από το 1918 και ασχολήθηκε με **ιστορικές ταινίες** και την κινηματογράφιση **λογοτεχνικών έργων**. Ξεχωρίζουν οι ταινίες "**Έρωσ και κύματα**" (1928) σε σκηνοθεσία Δ. Γαζιάδη και "**Δάφνις και Χλόη**" (1931) σε σκηνοθεσία Ο. Λάσκου. Αξιοσημείωτες είναι και οι προσπάθειες του Αχιλλέα Μαδρά που γυρίζει τον «**Μάγο της Αθήνας**» και τη «**Μαρία Πενταγιάττισσα**». Από αυτή την εποχή αρχίζει μια σοβαρότερη προσπάθεια οργάνωσης και συστηματοποίησης της κινηματογραφικής παραγωγής που όμως θα διακοπεί βίαια από τον πόλεμο.

Το 1932 παίζεται στους κινηματογράφους η **πρώτη ομιλούσα ταινία** «**ο Αγαπητικός της Βοσκοπούλας**», της εταιρίας «**Ολύμπια Φιλμ**» σε σκηνοθεσία Δ. Τσακίρη. Ο συγχρονισμός όμως του ήχου και της εικόνας έγινε στη Γαλλία και την Αμερική. «**Οι Απάχηδες των Αθηνών**» που είναι μια μεταφορά της πετυχημένης οπερέτας του Νίκου Χατζηαποστόλου, θεωρείται μια από τις πιο αξιόλογες προσπάθειες του ομιλούντα κινηματογράφου και η προβολή της συνοδεύεται από τα τραγούδια του έργου και κάποιους ήχους γραμμένους σε ένα γραμμόφωνο που κρύβεται πίσω από την οθόνη.

Το **1939**, κάνει την εμφάνισή του ο **Φιλοποίμην Φίνος** ιδρύοντας μαζί με συνεταίρους τα "**Ελληνικά Κινηματογραφικά Στούντιο**". Αυτή την περίοδο ο Φίνος γυρίζει την πρώτη του ταινία σαν παραγωγός αλλά και σκηνοθέτης «**Το τραγούδι του χωρισμού**», με πρωταγωνιστή το Λάμπρο Κωνσταντάρη, τον Αλέκο Λειβαδίτη, τη Λίντα Μιράντα και την Ευτυχία Δανίκα. Ήταν η πρώτη κι η τελευταία ταινία που σκηνοθετήσε. Η ταινία αυτή όμως έμεινε στην ιστορία

του ελληνικού κινηματογράφου ως **το πρώτο ελληνικό έργο που γυρίστηκε με συγχρονισμένα μηχανήματα εικόνας και ήχου.**

Η πρώτη αυτή περίοδος του ελληνικού κινηματογράφου, που καθορίζεται χρονολογικά από το 1906 ως τα τέλη της δεκαετίας του 30, χαρακτηρίζεται από τη φιλότιμη αλλά σε χαμηλό επίπεδο δραστηριότητα της ιδιωτικής πρωτοβουλίας, την ανυπαρξία ειδικευμένων τεχνικών και καλλιτεχνών, την αδιαφορία του κράτους και την προχειρότητα των μηχανικών μέσων.

[Η ιστορία του κινηματογράφου | Πάρε-Δώσε http://www.pare-dose.net/?p=712#ixzz2GEx5eaCF](http://www.pare-dose.net/?p=712#ixzz2GEx5eaCF)

<http://cinofil.pblogs.gr/2011/03/ta-prwta-bhmata-toy-ellhnikoy-kinhmatografoy-oi-prwtoporoi.html>

www.cinemainfo.gr

<http://www.retromaniax.gr/vb/showthread.php?19974>

Ο μεταπολεμικός κινηματογράφος

Μέσα στα δύσκολα χρόνια της Κατοχής που ακολουθεί, ο Φίνος ιδρύει τη «**Φίνος Φιλμ**» (1942) που έμελλε να σφραγίσει την ιστορία του Ελληνικού κινηματογράφου. Μέσα στην κατοχή γυρίζονται δύο σημαντικές ταινίες, «**Η φωνή της καρδιάς**» (1943), σε σκηνοθεσία Δ. Ιωαννόπουλου και «**Χειροκροτήματα**» (1944), σε σκηνοθεσία Γ. Τζαβέλα. Και στις δύο εμφανίζεται στην πρώτη του κινηματογραφική εμφάνιση ο νεαρός πρωταγωνιστής του θεάτρου Δημήτρης Χορν. Στην ουσία αυτές **οι δύο ταινίες είναι που εγκαινιάζουν μια νέα πολύ δημιουργική περίοδο για το ελληνικό σινεμά.**

Το 1944 η μεγάλη μας τραγωδός **Κατίνα Παξινού**, τιμάται με το **Όσκαρ Β'** γυναικείου ρόλου

για την ερμηνεία της στην ταινία "**Για ποιόν χτυπάει η καμπάνα**". Στην παραγμένη εποχή που ακολουθεί από τα Δεκεμβριανά μέχρι το τέλος του εμφύλιου, οι ταινίες που γυρίζονται είναι πολύ λίγες. Πολλοί καλλιτέχνες ταλαιπωρούνται με διώξεις, κυνηγητά και εξορίες.

Με την απελευθέρωση, μπορούμε να πούμε ότι αρχίζει η ιστορία του ελληνικού κινηματογράφου. Ενώ το πρώτο - μέτριο σε εξοπλισμό- στούντιο του "**Σκουληκίδη**" κλείνει, ιδρύονται δύο αρκετά συγχρονισμένα στούντιο. Το "**Άλφα**"

στα Μελίσσια και της "**Ανζερβός**" στη Φιλοθέη. Διαθέτουν την αναγκαία έκταση και μηχανήματα συγχρονισμένα, καθώς και ειδικευμένο τεχνικό προσωπικό. Αργότερα ιδρύονται και μερικά μικρότερα στούντιο. Οι εταιρίες παραγωγής γίνονται συνεχώς περισσότερες. Τη Φίνος Φιλμς, που εμφανίστηκε πρώτη, καθώς και της Ανζερβός, Νοβάκ ακολουθούν οι εταιρίες Παρθενών, Μεσόγειος, Π. Μήλας, Λαμπρινός, Τζαλ Φιλμς, Κ. Κονιτσιώτης, Γκρεγκ Τάλλας, Κώστας Καραγιάννης, Αφοί Καρατζόπουλοι, Ψαρράς-Ρουσόπουλοι-Λαζαρίδης, Δαμασκηνός-Μιχαηλίδης κ.ά.

Οι προσπάθειες των εταιριών υπήρξαν φιλότιμες, χωρίς εν τούτοις να κατορθώσουν να ξεπεράσουν τα όρια της εμπορικής σκοπιμότητας. Η ετήσια παραγωγή των ετών 1948 και 1949 είναι αντίστοιχα 7 και 8 ταινίες. Η ποιότητα, σε γενικές γραμμές, είναι πάντα σε χαμηλό επίπεδο.

Η δεκαετία του '50

Την **δεκαετία του '50** ο ελληνικός κινηματογράφος χαράζει μία **σταθερά ανοδική πορεία** και μεγαλώνει το ενδιαφέρον για τα **εγχώρια φιλμ που καθρεφτίζουν την σύγχρονη ζωή**.

Εμφανίζονται νέοι σκηνοθέτες και ηθοποιοί που γνωρίζουν την αποδοχή του κινηματογραφικού κοινού όπως ο Αλέκος Σακελάρης, ο Νίκος Τσιφόρος, η Έλλη Λαμπέτη, ο Ντίνος Ηλιόπουλος, η Ειρήνη Παπά κ.α. Διαπιστώνεται αύξηση της κινηματογραφικής παραγωγής που ξεπερνά τα **60 φιλμ τον χρόνο**. Το μεγαλύτερο μέρος των φιλμ ωστόσο ήταν **μελοδράματα** (μελό) και **εμπορικές κατασκοπευτικές περιπέτειες**.

Στη δεκαετία του 1950, ο ευρωπαϊκός τεχνικός εξοπλισμός αρχίζει δειλά να εμφανίζεται στα ελληνικά «στούντιο» κατά κύριο λόγο, με φροντίδα του **Φίνου**, που πρώτος έφερε, το **1953, μηχανήμα οπτικής εγγραφής του ήχου**. Για αρκετό καιρό, όμως ακόμη, χρησιμοποιούνται αυτοσχέδια μηχανήματα κατασκευασμένα από Έλληνες τεχνικούς. Τα λεγόμενα «**στούντιο**» είναι μεγάλες αποθήκες, κάποιο φουαγιέ θεάτρου ή και κάποιος χώρος γηπέδου.

Στο τέλος, όμως, της δεκαετίας αρχίζουν να χτίζονται ειδικά κτίρια για κινηματογραφική χρήση. Έτσι, χτίζεται το στούντιο της «**Άνζερβος**», με δάνειο της Εθνικής Τράπεζας. Είχε τεχνικό εξοπλισμό αξιοσημείωτο και ικανοποιητικό για μια άρτια κινηματογραφική εργασία. Το στούντιο «**Άλφα**» κατασκευάστηκε από ιδιώτες με ικανοποιητικό εξοπλισμό αλλά δεν λειτούργησε ομαλά. Το στούντιο «**Φάρος**» λειτούργησε με μηχανήματα ελληνικής κατασκευής. Αργότερα με την κινηματογραφική κρίση, μετατράπηκε σε στούντιο τηλεόρασης. Τέλος, το στούντιο της «**Φίνος Φιλμ**», στα Σπάτα, είναι το καλύτερα εξοπλισμένο ελληνικό στούντιο. Δεν πρόφτασε, όμως να λειτουργήσει κανονικά, με την κινηματογραφική κρίση που εκδηλώθηκε σε λίγο.

Το **1956**, θα προβληθεί στους ελληνικούς κινηματογράφους η **πρώτη έγχρωμη ελληνική ταινία**, «**Ο αγαπητικός της βοσκοπούλας**», σε σενάριο και σκηνοθεσία Ηλία Παρασκευά και πρωταγωνιστές τους Δημήτρη Παπαμιχαήλ, Καίτη Λαμπροπούλου, Ανδρέα Φιλιππίδη, Στέλλα Γεωργιάδη, Χριστόφορο Νέζερ κ.ά. Ωστόσο, η πρώτη (χρονολογικά) έγχρωμη ελληνική ταινία είναι οι «**Πρωτευουσιάνικες περιπέτειες**» (**1956**) σε σενάριο Ηλία Λυμπερόπουλου και σκηνοθεσία Γιάννη Πετροπουλάκη. Στην ταινία κάνει την πρώτη κινηματογραφική της εμφάνιση η Ρένα Βλαχοπούλου. Η επεξεργασία της ταινίας κράτησε αρκετά, με αποτέλεσμα να κυκλοφορήσει στις αίθουσες δεύτερη, μετά τον «Αγαπητικό της βοσκοπούλας». Πριν αυτών, είχε προηγηθεί η πρώτη προσπάθεια για τεχνητή έγχρωμη ελληνική ταινία και ήταν ο «**Μάγος της Αθήνας**». Γυρίστηκε σε αρνητικό ασπρόμαυρο και χρωματίστηκε καρέ-καρέ στο χέρι. Ήταν παραγωγή της «**Αζάξ Φιλμ**» του Αχιλλέα Μαδρά σε σκηνοθεσία του ίδιου.

Ορισμένες ταινίες που ξεχωρίζουν αυτή την περίοδο είναι:

- «Η κάλπικη λίρα» (1955) σε σκηνοθεσία Γ. Τζαβέλα,
- «Πικρό Ψωμί» (1951) σε σκηνοθεσία Γ. Γρηγορίου,
- «Ο Δράκος» (1956) σε σκηνοθεσία Νίκου Κούνδουρου,
- «Στέλλα» (1955), σκηνοθεσία Μιχάλη Κακογιάννη και σενάριο Ιάκωβου Καμπανέλη.

Η «**Φίνος Φιλμ**» σφραγίζει αυτή την περίοδο τον εμπορικό ελληνικό κινηματογράφο με ταινίες όπως:

- «Λατέρνα, φτώχεια και φιλότιμο», 1955
- «Η θεία από το Σικάγο», 1957
- «Το ξύλο βγήκε από τον Παράδεισο» 1959

Η δεκαετία του '60 – Η Χρυσή Εποχή του Ελληνικού Κινηματογράφου

Η **δεκαετία του '60** είναι η δεκαετία της **ακμής** του ελληνικού κινηματογράφου λόγω της **πληθώρας των ταινιών που παράγονται** (τριπλάσια παραγωγή σε σχέση με του '50), των **βραβεύσεων** και των **αριθμητικών συγκρίσεων με διεθνείς παραγωγές**. Την εποχή αυτή η

παραγωγή μεγεθύνεται και αγγίζει τις χίλιες ταινίες αναδεικνύοντας τους Έλληνες ως τους πλέον κινηματογραφόφιλους θεατές του κόσμου ως προς την σχέση αριθμού εισιτηρίων και πληθυσμού. Είναι η εποχή που η Φίνος Φιλμ καθιερώνει το Σταρ Σύστημα και αναδεικνύει ινδάλματα, όπως Αλίκη Βουγιουκλάκη, Τζένη Καρέζη, Ανδρέας Μπάρκουλης, Δημήτρης Παπαμιχαήλ, Αλέκος Αλεξανδράκης, Νίκος Κούρκουλος, Ζωή Λάσκαρη κ.α., μερικά από τα ονόματα που γνώρισαν μεγάλες επιτυχίες την περίοδο εκείνη.

Το 1960 ξεκινάει το **φεστιβάλ κινηματογράφου της Θεσσαλονίκης**, με σκοπό να αποτελεί ένα ετήσιο πανόραμα του ελληνικού σινεμά και να βραβεύει τους δημιουργούς του. Ο ελληνικός κινηματογράφος όμως τολμά να ανοίξει τα σύνορα του. Πολλές ελληνικές ταινίες βραβεύονται ή είναι υποψήφιες για μεγάλα βραβεία και αρκετοί Έλληνες ηθοποιοί γίνονται διεθνείς σταρ. Το 1960 η **Μελίνα Μερκούρη** βραβεύεται για την ερμηνεία της στο «**Ποτέ την Κυριακή**» του Ντασέν στο **φεστιβάλ των Καννών** και ο **Μάνος Χατζιδάκις** παίρνει το **Όσκαρ** τραγουδιού για τα «**Παιδιά του Πειραιά**» για την ίδια ταινία. Ο **Νίκος Κούνδουρος** παίρνει την **Αργυρή Άρκτο** στο **φεστιβάλ του Βερολίνου** για τη σκηνοθεσία του στις «**Μικρές Αφροδίτες**», το 1963. Ο «**Αλέξης Ζορμπάς**» του **Κακογιάννη**, παίρνει **3 Όσκαρ**.

Από το 1965 έχουμε την εμφάνιση αρκετών νέων σκηνοθετών που με μικρού ή μεγάλου μήκους ταινίες δίνουν υπόσχεση για μια λαμπρή πορεία του ελληνικού κινηματογράφου, πιο ώριμου πολιτικά αλλά και με πιο ώριμη καλλιτεχνικά κινηματογραφική γλώσσα. Όμως η πορεία αυτή, ανακόπτεται από τη δικτατορία. Πρώτα από όλα με τη λογοκρισία, αλλά και με την στασιμότητα που επικρατεί σε όλη την καλλιτεχνική παραγωγή. Πολλοί κινηματογραφικοί συντελεστές φεύγουν στο εξωτερικό. Οι μόνες μεγάλες παραγωγές που γίνονται αυτή τη περίοδο είναι του παραγωγού **Τζέιμς Πάρις** που έχουν **ιστορικά, πολεμικά, πατριωτικά** θέματα και έχουν την αμέριστη συμπαράσταση της χούντας των συνταγματαρχών.

[Η ιστορία του κινηματογράφου | Πάρε-Δώσε http://www.pare-dose.net/?p=712#ixzz2GExJVxxq](http://www.pare-dose.net/?p=712#ixzz2GExJVxxq)

<http://cinofil.pblogs.gr/2011/03/ta-prwta-bhmata-toy-ellhnikoy-kinhmatografoy-oi-prwtoporoi.html>

www.cinemainfo.gr

<http://www.retromaniax.gr/vb/showthread.php?19974>

Τα Κινηματογραφικά Είδη της Χρυσής Εποχής

Η εξέλιξη των κινηματογραφικών ειδών ολοκληρώνει την ανάπτυξη της στη δεκαετία του 1960. Το μελό, η ηθογραφική κωμωδία και η ορεινή περιπέτεια της προηγούμενης δεκαετίας παραχωρούν τη θέση τους σε νέα είδη. Μεγάλη άνθηση παρουσιάζει η **φαρσοκωμωδία** ενώ κάνει την εμφάνιση του το **μιούζικαλ** και η **μουσική κομεντί**, σε ελληνοποιημένη μεταφορά. Δεν λείπουν βέβαια και οι **δραματικές ταινίες**, το **κοινωνικό δράμα**, το **αστυνομικό δράμα**, το **μελό**, η **πολεμική περιπέτεια**. Τα περισσότερα από τα είδη αυτά διατήρησαν τις ίδιες αφηγηματικές δομές, τους ίδιους κώδικες και τα ίδια εκφραστικά μέσα με τα προηγούμενα τους κυρίαρχα είδη. Από το σύνολο σχεδόν των ειδών των ταινιών της εξεταζόμενης περιόδου απουσιάζει το στοιχείο της πολιτικής. Το γεγονός αυτό δεν είναι παράδοξο εφόσον η σκληρή κρατική λογοκρισία και κυρίως η αυτολογοκρισία των συντελεστών αποτρέπει οποιαδήποτε προσπάθεια για ουσιαστική κριτική του πολιτικού και κοινωνικού γίγνεσθαι. Συνολικά θα λέγαμε πως η ιστορία του ελληνικού κινηματογράφου των ειδών και της πλατιάς κατανάλωσης συναρτάται άμεσα με τις κοινωνικές και πολιτικές εξελίξεις του ελλαδικού χώρου την αντίστοιχη περίοδο. Έτσι, οι αφηγηματικές δομές και κυρίως η εκφορά του λόγου των ελληνικών ταινιών αναπαριστούν σε μεγάλο βαθμό τις εξελίξεις αυτές.

Κωμωδία

Με τον όρο **κωμωδία** χαρακτηρίζεται κάθε έργο που έχει ως σκοπό να διασκεδάσει μέσω κάποιου χιουμοριστικού θέματος. Η ακαδημαϊκή της έννοια, επηρεασμένη από το αρχαίο ελληνικό θέατρο, είναι συνήθως διαφορετική και συνυφασμένη με την σατιρική κωμωδία πολιτικού θέματος.

Η κωμωδία της δεκαετίας του 60 κάνει λίγες αναφορές στην πολιτική κατάσταση της εποχής σχολιάζοντας και σατιρίζοντας κυρίως επιφανειακά τη ρουσφετολογία και την πολιτική πρακτική του παλαιοκομματικού και πελατειακού κόσμου, προσωποποιώντας τα δεδομένα και αναπαράγοντας τελικά την κυρίαρχη ιδεολογική εικόνα για την πολιτική κουλτούρα της εποχής. Οι συντελεστές των ταινιών βρίσκουν τρόπους επικοινωνίας με το πλατύ κοινό χωρίς όμως να συγκρούονται με την επίσημη εξουσία και τις απόψεις της για την πολιτική. Το πολιτικό κατεστημένο παρουσιάζεται ως ισχυρό και απαραβίαστο ενώ οι οποιεσδήποτε προσπάθειες ανατροπής του οδηγούνται στο κενό.

Το μεγαλύτερο ποσοστό των ταινιών αυτής της δεκαετίας ήταν κωμωδίες που δείχνει την επιθυμία να ξεχάσουν τα βάσανα και τις εντάσεις του άμεσου παρελθόντος. Το σενάριο της ταινίας ήταν τυπική κωμωδία αρκετά απλή και έξυπνη και σχεδόν σε κάθε ταινία υπάρχει μια σκηνή από μια βραδινή έξοδο στα μπουζούκια (που ήταν το απαραίτητο βαριετέ). Αυτό έδωσε την ευκαιρία να παίρνουν μέρος στις ταινίες διάσημοι μουσικοί και τραγουδιστές και να αναπτυχθεί η λαϊκή μουσική της εποχής. Από τα πιο δημοφιλή ονόματα που πέρασαν από τις ταινίες αυτής της εποχής ήταν οι μεγάλοι του ελληνικού τραγουδιού όπως ο Γιώργος Ζαμπέτας, ο Μανώλης Χιώτης και η Μαίρη Λίντα, ο Στέλιος Καζαντζίδης, ο Γρηγόρης Μπιθικώτσης, ο Πάνος Γαβαλάς και πολλοί άλλοι.

Μεγάλοι και αξεπέραστοι κωμικοί δώσανε απλόχερα το γέλιο και τη διασκέδαση στην ελληνική οικογένεια, ονόματα όπως ο Βασίλης Αυλωνίτης και η Γεωργία Βασιλειάδου, ο Μίμης Φωτόπουλος, ο Ορέστης Μακρής, ο Ντίνος Ηλιόπουλος, ο Παντελής Ζερβός, ο Διονύσης Παπαγιαννόπουλος, ο Λάμπρος Κωνσταντάρας και πολλοί άλλοι, σε πολλές και αξέχαστες ταινίες.

Μερικές από τις πιο δημοφιλείς κωμωδίες του 60, είναι «Τα κίτρινα γάντια» του Αλέκου Σακελλάριου με τους Νίκο Σταυρίδη, Μάρω Κοντού, Μίμη Φωτόπουλο και την Μάρθα Βούρτση, όπου ο Γιάννης Γκιωνάκης μένει αξέχαστος με τον ρόλο του Μπρίλη και τις αμίμητες ατάκες του.

Το 1963 η ταινία «Της κακομοίρας» του Ντίνου Κατσουρίδη γίνεται μία από τις καλύτερες ελληνικές κωμωδίες με έναν αξέχαστο Κώστα Χατζηχρήστο να παίζει τον καλύτερο ρόλο της καριέρας του σαν «Ζήκος ο μπακαλόγατος», ο βοηθός στο παντοπωλείο του Χρήστου Δούκα με την Μαρίκα Νέζερ, την Ντίνα Τριάντη, τον Νίκο Ρίζο και τον Θανάση Μυλωνά.

Το 1964, «Η χαρτοπαίκτρα» του Γιάννη Δαλιανίδη με τους Ρένα Βλαχοπούλου, Λάμπρο Κωνσταντάρα, Σαπφώ Νοταρά, Κώστα Βουτσά και άλλους. Ακολουθεί η «Τζένη Τζένη» το 1965 με σκηνοθέτη τον Ντίνο Δημόπουλο και πρωταγωνιστές τους Τζένη Καρέζη, Λάμπρο Κωνσταντάρα, Διονύση Παπαγιαννόπουλο και Ανδρέα Μπάρκουλη.

Στη δεκαετία του 60 ο Θανάσης Βέγγος δημιουργεί φανατικό κοινό με τις ταινίες του όπως «Ο παπατρέχας» 1966, «Θου Βου φαλακρός πράκτωρ 000» 1967, «Πάρε κόσμε» 1967 και πολλές άλλες. Ο αξέχαστος Σταύρος Παράβας δημιουργεί τον αξέχαστο χαρακτήρα του «Φίφη» σε διάφορες ταινίες όπως «Ο Εμίρης και ο Κακομοίρης» και «Φίφης ο αχτύπητος».

Μιούζικαλ

Με την εισαγωγή του χρώματος στην ελληνική ταινία έχουμε τα πρώτα ελληνικά μιούζικαλ. Πρόκειται για ένα κινηματογραφικό είδος, στην πλοκή του οποίου είναι ενσωματωμένα και μουσικοχορευτικά κομμάτια. Χαρακτηριστικές μιούζικαλ ταινίες της εποχής ήταν το «Ραντεβού στον αέρα» το 1966 με τους Ρένα Βλαχοπούλου, Κώστα Βουτσά, Χλόη Λιάσκου, Γιάννη

Βογιατζή, Μάρθα Καραγιάννη και το «Γοργόνες και Μάγκες» το 1968 σε σκηνοθεσία Γιάννη Δαλιανίδη με τους Μαίρη Χρονοπούλου, Φαίδων Γεωργίτση, Διονύσης Παπαγιαννόπουλο, Βαγγέλη Σειλινό, Νόρα Βαλσάμη, Μάρθα Καραγιάννη και άλλους.

Η Αλίκη Βουγιουκλάκη συνεχίζει τα μιούζικαλ με τη περίφημη επιτυχία «Η κόρη μου η σοσιαλίστρια», «Η Αλίκη στο ναυτικό», «Το πιο λαμπρό αστέρι» και άλλα.

Η Ρένα Βλαχοπούλου με την Μάρθα Καραγιάννη, τον Κώστα Βουτσά, τη Ζωή Λάσκαρη, τη Νόρα Βαλσάμη και άλλους, έπαιξαν σε πολλά μιούζικαλ της εποχής με τις χορογραφίες που έγιναν από τους Βαγγέλη Σειλινό, Μανώλη Καστρινό και Φώτη Μεταξόπουλο.

Τα τραγούδια των μιούζικαλ ταινιών γινόταν αμέσως επιτυχίες, οι χοροί τους χορεύονταν στα πάρτι και οι άνθρωποι όλων των ηλικιών ενσωμάτωναν τις μόδες τους. Αυτά τα μιούζικαλ δεν ήταν απλές απομιμήσεις του Χόλυγουντ. Αντίθετα, το είδος απεικόνισε σημαντικούς κοινωνικούς και πολιτιστικούς προβληματισμούς και είχε σημαντική επίδραση στη λαϊκή κουλτούρα στην Ελλάδα. Το μιούζικαλ της εποχής εξέφραζε την αισιοδοξία των καιρών ενώ παράλληλα συνέλαβε τις εντάσεις από την ταχεία κοινωνική αλλαγή.

Δράμα - Κοινωνικά

Ωστόσο, δεν ήταν όλα κωμωδίες και μιούζικαλ. Υπήρχαν αξιόλογες ελληνικές δραματικές - κοινωνικές ταινίες με μεγάλους Έλληνες καλλιτέχνες σαν τον Ορέστη Μακρή, Λαυρέντη Διανέλο, Μάνο Κατράκη, Μελίνα Μερκούρη, Γιώργος Φούντας, Έλλη Λαμπέτη, Γκέλη Μαυροπούλου, Δέσπω Διαμαντίδου και πολλούς άλλους. Στα πιο δημοφιλή δράματα από το '60 και μετά, είναι οι ελληνικές ταινίες της «Κλακ φιλμ» με το «παιδί του λαού» Νίκο Ξανθόπουλο, την μονίμως «ταπεινή και καταφρονημένη» Μάρθα Βούρτση, την Αφροδίτη Γρηγοριάδου και την Άντζελα Ζήλια, σε ταινίες δακρύβρεχτες που αντικατόπτριζαν τη ζωή του λαού και της φτωχολογιάς, πολλές φορές με το στερεότυπο του φτωχού παιδιού του λαού που ερωτεύεται την πλούσια κοπέλα.

Το 1965 η ταινία «Το χρώμα βάφτηκε κόκκινο» του Βασίλη Γεωργιάδη και σενάριο του Νίκου Φώσκολου με τους Νίκο Κούρκουλο, Μαίρη Χρονοπούλου, Γιάννη Βόγλη και Μάνο Κατράκη ήταν υποψήφια για το Όσκαρ της Καλύτερης Ξενόγλωσσης Ταινίας. Με αυτή την ταινία ήρθε ένα νέο ύφος στις ελληνικές ταινίες: «**οι ελληνικές γουέστερν ταινίες**» βασισμένες κυρίως στις εξεγέρσεις γεωργών στην Ελλάδα στις αρχές του 20ού αιώνα.

Η πορεία του δράματος όμως στην ελληνική κινηματογραφία είναι φθίνουσα σε αντίθεση με την κωμωδία. Η οικονομική και πολιτισμική ανάπτυξη της ελληνικής κοινωνίας, η επιστροφή των μεταναστών, οι νέες ευκαιρίες πλουτισμού και κινητικότητας οδηγούν το μελό σε εντυπωσιακή αναπροσαρμογή της θεματικής του.

Μέσα από την κινηματογραφική οθόνη καθιερώθηκαν και κάποιοι στερεοτυπικοί τύποι. Έτσι ενδεικτικά έχουμε:

- Γιώργος Φούντας – Ο σκληρός.
- Νίκος Κούρκουλος – Ο ωραίος.
- Δημήτρης Παπαμιχαήλ – Το λεβεντόπαιδο.
- Ελένη Ζαφειρίου – Η μάνα.
- Κατερίνα Χέλμη – Η πόρνη.
- Αρτέμης Μάτσας – Ο προδότης.
- Τασσώ Καββαδία – Η κακιά.
- Αλέκος Τζανετάκος – Ο καρπαζοεισπράκτορας.
- Λαυρέντης Διανέλος – Ο καρδιακός.

Δεκαετία 70 – Η κατάρρευση

Παρά την λογοκρισία της δικτατορίας, εμφανίζονται ταινίες που διακρίνονται για την πολιτική τους ωριμότητα, όπως «Αναπαράσταση» (1970), «Μέρες του '36» (1972) σε σκηνοθεσία του Θόδωρου Αγγελόπουλου καθώς και «Το προξενιό της Άννας» σε σκηνοθεσία του Παντελή Βούλγαρη. Ένα διαφορετικό ύφος εισάγει και η ταινία του Αλέξη Διαμιανού «Ευδοκία» στις αρχές αυτής της δεκαετίας.

Η μεταπολίτευση φέρνει μια αναγέννηση όλων των δημιουργικών δυνάμεων του κινηματογράφου. Η μεγάλη παραγωγή της δεκαετίας του 60, δεν πρόκειται να επαναληφθεί. Νέοι κινηματογραφιστές καταθέτουν καινούργιες ιδέες και χαράζουν τη δική τους διαδρομή. Το ελληνικό σινεμά μπαίνει σε μια διαφορετική περίοδο.

Το 1974 ιδρύεται η Εταιρεία Ελλήνων Σκηνοθετών του κινηματογράφου. Την μεταπολίτευση τη σφραγίζει ένα αριστούργημα του Θόδωρου Αγγελόπουλου, «Ο Θίασος».

Όμως αυτή η φόρα που παίρνει ο κινηματογράφος με τη μεταπολίτευση και την είσοδο νέων δημιουργών, δεν κρατάει για πολύ. Η τηλεόραση είναι νέο μέσο για την Ελλάδα και η άνοδος της μουδιάζει το κοινό που αποσύρεται σιγά σιγά από τις κινηματογραφικές αίθουσες για να καθλωθεί μπροστά στους τηλεοπτικούς δέκτες και στη νέα μορφή της «ιδιωτικής» διασκέδασης. Η τηλεόραση επίσης απορροφάει πολλούς από τους δημιουργούς του κινηματογράφου, όπως τον Νίκο Φώσκολο και τον Γιάννη Δαλιανίδη.

Η έλλειψη χρημάτων κάνει την κινηματογραφική παραγωγή να εξαρτάται όλο και περισσότερο από τις κρατικές επιχορηγήσεις. Έτσι έχουμε τρεις κατηγορίες κινηματογράφου την επόμενη περίοδο. Μια κατηγορία με την κρατική ευλογία καλή ή κακή δεν έχει σημασία, μια των δημιουργών που με καλλιτεχνική συνέπεια προσπαθούν να κάνουν ταινίες που να αφορούν και το κοινό, προσπαθώντας να το ξαναφέρουν στις αίθουσες και μια τρίτη κατηγορία που είναι ταινίες προσωπικές, πειραματικές, που με χαμηλά κοστολόγια προσπαθούν να αρθρώσουν ένα διαφορετικό, πρωτοποριακό, κινηματογραφικό λόγο, χωρίς τις περισσότερες φορές να τα καταφέρνουν. Το αποτέλεσμα είναι και το κοινό να μπερδεύεται και οι δημιουργοί να μη μπορούν απερίσπαστοι να δημιουργήσουν, αλλά να κινούνται συγχυσμένοι ανάμεσα σε αυτές τις τρεις κατηγορίες.

Το κλείσιμο αυτή της δεκαετίας, σφραγίζεται το 1977 με το κύκνειο άσμα της θρυλικής «Φίλος Φίλμς» και την ταινία «Ο κυρ Γιώργης εκπαιδεύεται» η οποία αποτελεί στην ουσία και την ταφόπλακα του κλασικού ελληνικού κινηματογράφου που άνθισε την δεκαετία του 60.

Δεκαετία 80 – Η εποχή της βιντεοκασέτας

Η δεκαετία του 80 κυριαρχεί από την βιντεοκασέτα. Η μεγαλύτερη παραγωγή σε βιντεοταινίες (γνωστές και ως «βιντεοτούβλα») με πολύ κακής ποιότητας υλικό γίνεται αυτή τη περίοδο. Οι κινηματογράφοι ο ένας μετά τον άλλο γίνονται σούπερ μάρκετ.

Την εποχή αυτή, ένα νέο είδος ελληνικής φαρσοκωμωδίας δημιουργείται με νέα αστέρια όπως ο Στάθης Ψάλτης, ο Μιχάλης Μόσιος που δημιουργεί τον χαρακτήρα του «Ταμτάκου», ο Κώστας Τσάκωνας, ο Χάρρυ Κλυνν που δημιουργεί το χαρακτήρα του «Τραμπάκουλα» στην ταινία «Αλαλούμ» το 1982 και άλλες.

Το σινεμά μοιάζει να περνάει μια περίοδο νάρκης. Παρόλα αυτά δεν είναι λίγοι οι δημιουργοί που επιμένουν. Μερικές από τις αξιοπρόσεκτες παραγωγές αυτής της δεκαετίας, αποτελούν οι ταινίες «Παραγγελιά» του Παύλου Τάσιου, 1980, που βασίζονταν στην πραγματική ιστορία του Σπύρου Κοεμτζή και η «Λούφα και παραλλαγή» που γυρίστηκε λίγα χρόνια αργότερα και σατίριζε τα τηλεοπτικά πράγματα επί δικτατορίας. Μια ακόμα όαση στην κινηματογραφική ξηρασία της εποχής αυτής, αποτέλεσε και το «Ρεμπέτικο» του Κώστα Φέρρη. Την δεκαετία αυτή σφραγίζει και η κωμωδία του Θόδωρου Μαραγκού «Μάθε παιδί γράμματα», με πρωταγωνιστές τους Βασίλη Διαμαντόπουλο, Νίκο Καλογερόπουλο και Κώστα Τσάκωνας.

Ο Βέγγος συνεχίζει με επιτυχία περισσότερες κωμωδίες, αλλά αυτή τη φορά με δραματικά στοιχεία.

Ο ελληνικός κινηματογράφος σήμερα

Μετά από μια μακρά περίοδο «χειμερίας νάρκης», στην διάρκεια της οποίας ελάχιστες ήταν οι καλές στιγμές του ελληνικού κινηματογράφου, τα τελευταία χρόνια σημαδεύονται από την είσοδο νέων δημιουργών στο χώρο του κινηματογράφου, που του ξανάδωσαν λίγη απ' την φρεσκάδα που του έλειπε.

[Η ιστορία του κινηματογράφου | Πάρε-Δώσε http://www.pare-dose.net/?p=712#ixzz2GExJVxxq](http://www.pare-dose.net/?p=712#ixzz2GExJVxxq)
www.cinemainfo.gr

Συντελεστές μιας ταινίας

Η ιστορική αναδρομή του κινηματογράφου θα φαινόταν ελλιπής αν δεν παρουσιάζαμε εκτενέστερα κάποιους σκηνοθέτες, μουσικούς συνθέτες, ηθοποιούς και παραγωγούς οι οποίοι πραγματικά άφησαν πίσω τους έργο ανεκτίμητης αξίας για τις επόμενες γενεές.

Σκηνοθέτες της Χρυσής Εποχής του Ελληνικού Κινηματογράφου

Ο σκηνοθέτης είναι εκείνος που κατευθύνει τους ηθοποιούς και το παραγωγικό τμήμα της ταινίας. Ελέγχει τις καλλιτεχνικές και δραματικές πτυχές της ταινίας. Μαζί με τους παραγωγούς αναπτύσσουν μια οπτική για την ταινία. Μόλις την αναπτύξουν είναι δουλειά του σκηνοθέτη να την εκτελέσει και να αποφασίσει πως θα έπρεπε η ταινία να είναι.

1. Αλέκος Σακελλαριος

Αξιόλογος σκηνοθέτης του ελληνικού κινηματογράφου υπήρξε ο θεατρικός συγγραφέας **Αλέκος Σακελλάριος**. Γεννήθηκε στην Αθήνα στις 7 Νοεμβρίου 1913. Οι νομικές σπουδές του στο Πανεπιστήμιο Αθηνών εκτοπίστηκαν από πολύ νωρίς από τις ζωντανές δημοσιογραφικές του ανησυχίες. Εργάστηκε σε όλες τις μεγάλες εφημερίδες, (Ελεύθερη Ελλάδα, Ακρόπολις, Καθημερινή, Απογευματινή, Μάχη, Ελεύθερος Κόσμος, Εθνικός Κήρυξ, Ελεύθερος Τύπος κ.ά.) άλλοτε ως ρεπόρτερ, άλλοτε ως χρονογράφος.

Το 1935 έγραψε το πρώτο θεατρικό του έργο με τον τίτλο «Ο βασιλιάς του Χαλβά». Αυτοδίδακτος κινηματογραφιστής, το 1946 ξεκίνησε την καριέρα του και στον κινηματογράφο, ως σεναριογράφος και σκηνοθέτης, σκηνοθετώντας ύστερα από παράκληση του Φίνου την ταινία «Παπούτσι από τον τόπο σου» σε σενάριο δικό του και του Χρήστου Γιαννακόπουλου.

Γρήγορα διέπρεψε και στον τομέα του κινηματογράφου, μεταφέροντας αρχικά τα ήδη δοκιμασμένα στη σκηνή θεατρικά του έργα και αργότερα με ταινίες που βασιζόνταν σε αυτούσια κινηματογραφικά του σενάρια, ταινίες που αποτέλεσαν σταθμό εμπορικότητας, («Λατέρνα φτώχια και φιλότιμο», «Το ξύλο βγήκε από τον παράδεισο», «Η θεία απ' το Σικάγο» κ.ά.) και ανέδειξαν τους γνωστότερους σήμερα ηθοποιούς του κινηματογράφου (Τζένη Καρέζη, Αλίκη Βουγιουκλάκη, κ.ά.)

Έγραψε μόνος ή σε συνεργασία με τον Γιαννακόπουλο 200 θεατρικά έργα και 60

κινηματογραφικά σενάρια. Επίσης είχε τιμηθεί με πολλά ελληνικά και ξένα βραβεία. Πέθανε στις 28 Αυγούστου του 1991. Γνωστότερα κινηματογραφικά του έργα της δεκαετίας του '60 είναι:

<ul style="list-style-type: none">• Τα κίτρινα γάντια (1960)• Χαμένα όνειρα (1961)• Η Αλίκη στο Ναυτικό (1961)• Αλλοίμονο στους νέους (1961)• Η νύφη το σκασε... (1962)• Όταν λείπει η γάτα! (1962)• Ο φίλος μου ο Λευτεράκης (1963)• Πολυτεχνίτης και ερημοσπίτης (1963)• Χτυποκάρδια στο θρανίο (1963)• Η σωφερίνα (1964)• Θα σε κάνω βασίλισσα (1964)• Το δόλωμα (1964)• Υπάρχει και φιλότιμο (1965)	<ul style="list-style-type: none">• Μοντέρνα Σταχτοπούτα (1965)• Η κόρη μου η σοσιαλίστρια (1966)• Όλοι οι άνδρες είναι ίδιοι (1966)• Διπλοπενιές (1966)• Γαμπρός απ' το Λονδίνο (1967)• Ο στρίγγλος που έγινε αρνάκι (1967)• Ο σπαγγοραμένος (1967)• Καλώς ήλθε το δολάριο (1967)• Καπετάν φάντης μπαστούνι (1968)• Ο Ρωμιός έχει φιλότιμο (1968)
---	---

<http://www.sansimera.gr/biographies/175#ixzz2H7R2EnJp>

<http://90lepta.com/s1.html#wlp5eY2UFrTuDrVy.99>

2. Βασίλης Γεωργιάδης

Σημαντικός σκηνοθέτης για τον ελληνικό κινηματογράφο ήταν κι ο **Βασίλης Γεωργιάδης**.

Γεννήθηκε το 1921 στα Δαρδανέλια της Μικράς Ασίας, και πέθανε στις 30 Απριλίου 2000 στην Αθήνα. Θεωρείται ένας από τους κορυφαίους Έλληνες σκηνοθέτες και ανανεωτής του ελληνικού κινηματογράφου στη δεκαετία του '60. Η προσφορά του στον κινηματογράφο αναγνωρίστηκε και διεθνώς. Οι ταινίες του «Τα κόκκινα φανάρια» (1963) και «Το χώμα βάφτηκε κόκκινο» προτάθηκαν για Όσκαρ καλύτερης ξένης ταινίας. Η ταινία «Κορίτσια στον ήλιο» προτάθηκε για Χρυσή Σφαίρα το 1968. Στο Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης, οι ταινίες του Γεωργιάδη πήραν πολλές διακρίσεις. Από τη δεκαετία του 1970 ασχολήθηκε κυρίως με την ελληνική τηλεόραση, για την οποία

σκηνοθέτησε πολλές επιτυχημένες σειρές. Κινηματογραφικά του έργα της δεκαετίας του '60 είναι:

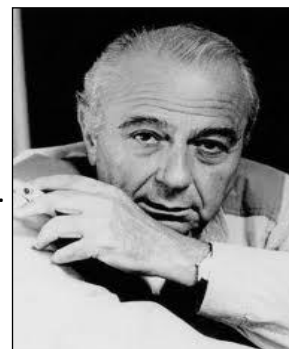
- Η υπόσχεση (1961)
- Η κατάρα της μάνας (1961)
- Τα κόκκινα φανάρια (1963): Υποψήφιο για Όσκαρ καλύτερης ξένης ταινίας.
- Γάμος αλά ελληνικά (1964)
- Το χώμα βάφτηκε κόκκινο (1965): Υποψήφιο για Όσκαρ καλύτερης ξένης ταινίας.
- Η 7^η μέρα της δημιουργίας (1966)
- Κορίτσια στον ήλιο (1968): Υποψήφιο για Χρυσή Σφαίρα.
- Ραντεβού με μίαν άγνωστη (1968)
- Ο μπλοφατζής (1969)

<http://cinofil.pblogs.gr/2011/08/ellhnes-skhnotheres-basilhs-gewrgiadhs.html>

3. Ο Μιχάλης Κακογιάννης

Σημαντικές ταινίες έδωσε στον ελληνικό κινηματογράφο και ο **Μιχάλης Κακογιάννης**.

Γεννήθηκε στη Λεμεσό της Κύπρου, στις 11 Ιουνίου του 1921 και πέθανε στις 25 Ιουλίου 2011. Σπούδασε Νομική, Δραματικές Τέχνες και σκηνοθεσία στο Λονδίνο. Εργάστηκε ως ηθοποιός και σκηνοθέτης στην αγγλική σκηνή το 1941 - 1951. Από το 1951 που εγκαταστάθηκε στην Αθήνα αφιερώθηκε ως σκηνοθέτης του θεάτρου και, από το 1952, του κινηματογράφου. Τιμήθηκε με πολλά βραβεία σκηνοθεσίας. Το 2004, ο Μιχάλης Κακογιάννης συνέστησε το κοινωφελές ίδρυμα με την επωνυμία «Ίδρυμα Μιχάλης Κακογιάννης» με σκοπό τη μελέτη, υποστήριξη και διάδοση των τεχνών του θεάτρου και του κινηματογράφου. Το 1954, με την κινηματογραφική ταινία

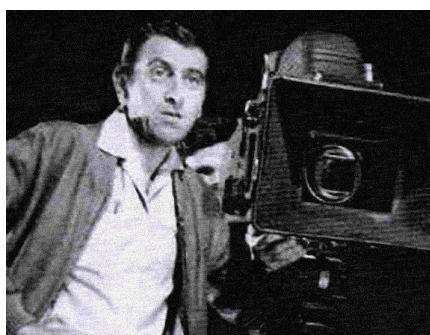
«Κυριακάτικο ξύπνημα», ο Μιχάλης Κακογιάννης έκανε την αρχή της διεθνούς σκηνοθετικής του καριέρας. Η «Στέλλα», το «Κορίτσι με τα μαύρα», το «Τελευταίο ψέμα» η τριλογία του: «Ηλέκτρα», «Τρωάδες» και «Ιφιγένεια» και ο «Αλέξης Ζορμπάς» είναι μερικές μόνο από τις ταινίες του που διαγωνίστηκαν και προβλήθηκαν στα εγκυρότερα φεστιβάλ παγκοσμίως και απέσπασαν πολλά βραβεία και τιμητικές διακρίσεις. Στις ταινίες του συνεργάστηκε με μεγάλους Έλληνες ηθοποιούς, αλλά και με γνωστούς και καταξιωμένους ηθοποιούς της Αμερικής και της Ευρώπης. Κινηματογραφικά του έργα της δεκαετίας του '60 είναι:

- *Eroica* (1960): Συμμετείχε στα φεστιβάλ Βερολίνου και Λονδίνου το 1960, το 1961 κέρδισε στο Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης το βραβείο καλύτερης σκηνοθεσίας.
- *Χαμένο Κορμί* (1961): Επιλογή στο φεστιβάλ Καννών
- *Ηλέκτρα* (1962): Συμμετοχή στο Φεστιβάλ των Καννών το 1962: Βραβείο καλύτερης κινηματογραφικής προσαρμογής, ήχου, Βραβείο διεθνούς ενώσεως νέων. Θεσσαλονίκη 1962: βραβείο καλύτερης ταινίας, σκηνοθεσίας, α' γυναικείου ρόλου. Ένωση Ελλήνων Κριτικών: βραβείο καλύτερης ταινίας, σκηνοθεσίας, α' & β γυναικείου ρόλου, α' ανδρικού, καλύτερης μουσικής. Βραβεία στα φεστιβάλ του Εδιμβούργου (1962), του Ακαπούλκο (1962), του Βερολίνου (1963). Υποψηφιότητα για Oscar καλύτερης ξένης ταινίας (1962) και εκτός από την υποψηφιότητα για Όσκαρ πήρε συνολικά 25 διεθνείς διακρίσεις.
- *Αλέξης Ζορμπάς* (1964): 7 υποψηφιότητες για Oscar (ταινίας, σκηνοθεσίας, διασκευασμένου σεναρίου, φωτογραφίας, σκηνογραφίας, α' ανδρικού ρόλου και β' γυναικείου ρόλου. 5 υποψηφιότητες για Χρυσή Σφαίρα και Βραβείο Διεθνούς Κριτικής

<http://cinefil.pblogs.gr/2011/06/ellhnes-skhnotheretes-mihalhs-kakogiannhs.html>

4. Γιάννης Δαλιανίδης

Ο **Γιάννης Δαλιανίδης** ήταν ένας σκηνοθέτης, ο οποίος προώθησε και σκηνοθέτησε τις

καλύτερες μουσικές κωμωδίες. Γεννήθηκε στην Θεσσαλονίκη στις 31 Δεκεμβρίου του 1923 και πέθανε στις 16 Οκτωβρίου 2010 σε ηλικία 87 ετών. Ξεκίνησε την καριέρα του ως χορευτής και χορογράφος χρησιμοποιώντας το καλλιτεχνικό ψευδώνυμο «Γιάννης Νταλ». Από το 1958 άρχισε να γράφει σενάρια για κινηματογραφικές ταινίες. Το πρώτο του σενάριο ήταν για την ταινία «Το Τρελοκόριτσο». Την σκηνοθετική του καριέρα την ξεκίνησε το 1959 με την ταινία «η Μουσίτσα»

και ακολούθησε την ίδια χρονιά η ταινία «Λαός και Κολωνάκι». Το 1961 ξεκίνησε η συνεργασία του με την Φίνος Φιλμ με την ταινία «Ο Κατήφορος». Η ταινία σημείωσε μεγάλη επιτυχία και η καριέρα του Δαλιανίδη εκτινάχτηκε. Ακολούθησε η δημιουργία μιας σειράς ταινιών, κυρίως Μιούζικαλ, ένα είδος το οποίο «έφερε» πρώτος στην Ελλάδα, προσαρμόζοντάς το στα Ελληνικά ήθη και έθιμα και προσθέτοντας στοιχεία της Ελληνικής λαογραφίας. Ο Δαλιανίδης είχε επίσης την τόλμη στην Ελληνική Κινηματογραφική Σκηνή να προκαλέσει Σοκ με την θεματογραφία του, καθώς είναι ο πρώτος που δημιούργησε έργα-ταινίες που άγγιζαν μέχρι τότε σκληρά ζητήματα ταμπού στην Ελληνική Κοινωνία και τις ανθρώπινες σχέσεις. Κοινωνικά του έργα που προκάλεσαν συζητήσεις ανάμεσα στο Κοινό και στους κριτικούς είναι: Ίλιγγος, Εγωισμός, Η Στεφανία Στο αναμορφωτήριο, Νόμος 4000, Δάκρυα για την Ηλέκτρα, Το παρελθόν μιας γυναίκας. Συνολικά έχει σκηνοθετήσει περισσότερες από 60 ταινίες, στις περισσότερες από τις οποίες έχει γράψει το σενάριο ο ίδιος. Από την δεκαετία του 1970 εργάστηκε και στην τηλεόραση δημιουργώντας αρκετές τηλεοπτικές σειρές. Κινηματογραφικά του έργα της δεκαετίας του '60 είναι:

<ul style="list-style-type: none"> • Χριστίνα (1960) • Το κοροϊδάκι της δεσποινίδος (1960) • Κρουαζιέρα στη Ρόδο (1960) • Ο σκληρός άντρας (1961) • Ο Κατήφορος (1961) • Ζητείται ψεύτης (1961) • Ο Δήμος από τα Τρίκαλα (1962) • Ο ατσίδα (1962) • Νόμος 4000 (1962) • Μερικοί το προτιμούν κρύο (1962) • Η κυρία του κυρίου (1962) • Χωρίς ταυτότητα (1963) • Ένα κορίτσι για δύο (1963) • Ίλιγγος (1963) • Η ψεύτρα (1963) • Οι κληρονόμοι (1964) • Κάτι να καίει (1964) • Η χαρτοπαίχτρα (1964) • Εγωισμός (1964) • Τέντυ μπού αγάπη μου (1965) • Κορίτσια για φίλημα (1965) • Ιστορία μιας ζωής (1965) 	<ul style="list-style-type: none"> • Ένα έξυπνο έξυπνο μούτρο (1965) • Ραντεβού στον αέρα (1966) • Οι θαλασσιές οι χάντρες (1966) • Ο ξυπόλυτος πρίγκηψ (1966) • Στεφανία (1966) • Δάκρυα για την Ηλέκτρα (1966) • Νύχτα γάμου (1967) • Γαμπρός απ' το Λονδίνο (1967) • Το παρελθόν μιας γυναίκας (1968) • Όλγα αγάπη μου (1968) • Ο ψεύτης (1968) • Ο Μικές παντρεύεται (1968) • Μια κυρία στα μπουζούκια (1968) • Ένας ιππότης για τη Βασούλα (1968) • Γοργόνες και μάγκες (1968) • Το ανθρωπάκι (1969) • Όταν η πόλη πεθαίνει (1969) • Ο γόης (1969) • Ξύπνα Βασίλη (1969) • Η Παριζιάνα (1969) • Γυμνοί στο δρόμο (1969)
---	---

<http://cinofil.pblogs.gr/2011/06/ellhnes-skhnotheres-giannhs-dalianidhs.html>

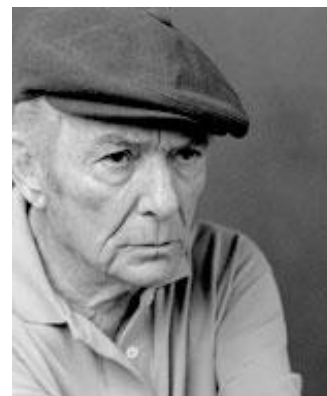
<http://ellhnikoicineirmoi.wordpress.com/2012/12/21/>

<http://el.wikipedia.org/wiki/>

5. Ο Ντίνος Δημόπουλος

Σημαντική η προσφορά και του **Ντίνου Δημόπουλου**. Ήταν Έλληνας ηθοποιός, σκηνοθέτης του θεάτρου και του κινηματογράφου, θεατρικός συγγραφέας και λογοτέχνης. Γεννήθηκε στο Πάλαιρο Ακαρνανίας στις 21 Αυγούστου του 1921 και πέθανε το 2003. Φοιτώντας στη Νομική

σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών παράλληλα σπούδαζε στη Δραματική Σχολή Γιαννούλη Σαραντίδη από την οποία, λαμβάνοντας το δίπλωμά του, εγκατέλειψε στο τρίτο έτος τη Νομική προκειμένου ν' ασχοληθεί με το θέατρο. Στην αρχή εργάστηκε ως ηθοποιός, σχεδόν σε όλα τα μεγάλα θέατρα της Αθήνας. Ο Ντίνος Δημόπουλος υπήρξε ιδρυτής Δραματικής Σχολής και ήταν μέλος της Εταιρίας Ελλήνων Θεατρικών Συγγραφέων, ενώ είχε διατελέσει Πρόεδρος της Επιτροπής χορήγησης διπλωμάτων του Υπουργείου Πολιτισμού, στις Δραματικές Σχολές του θεάτρου και κινηματογράφου. Είχε εκπροσωπήσει την Ελλάδα με ταινίες του σε διεθνή φεστιβάλ όπως στο Φεστιβάλ Βερολίνου, Καννών, Καΐρου, Βιέννης κ.α. Είχε επίσης διακριθεί με δύο ελληνικά κρατικά Βραβεία Σκηνοθεσίας στο Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης (1967), με Έπαινο Κρατικού Βραβείου θεάτρου (1974) καθώς και με Κρατικό Βραβείο θεάτρου (1975), Χρυσό Βραβείο στο Φεστιβάλ Καΐρου (1994), καθώς και Πρώτο Βραβείο φεστιβάλ Βιέννης τον ίδιο χρόνο. Υπήρξε μόνιμος συνεργάτης της Φίνος Φιλμ. Κινηματογραφικά του έργα της δεκαετίας του '60 είναι:

• Το κλοτσοσκούφι (1960) • Μανταλένα (1960) • Η Λίζα και η άλλη (1961) • Ο Θόδωρος και το δίκαννο (1962) • Ταξίδι (1962) • Αμόκ (1963) • Λόλα (Λόλα της Τρούμπας) (1964) • Ένας μεγάλος έρωτας (1964) • Η βίλλα των οργίων (1964) • Δεσποινίς διευθυντής (1964) • Οι εχθροί (1965) • Μια τρελή... τρελή οικογένεια (1965) • Τζένη Τζένη (1966)	• Κατηγορώ τους ανθρώπους (1966) • Οι κυρίες της αυλής (1966) • Κοινωνία ώρα μηδέν (1966) • Κοντσέρτο για πολυβόλα (1967) • Πυρετός στην άσφαλτο (1967) • Κάτι κουρασμένα παλληκάρια (1967) • Μια Ιταλίδα απ' την Κυψέλη (1968) • Η αρχόντισσα και ο αλήτης (1968) • Το θύμα (1969) • Η ωραία του κουρέα (1969) • Η δασκάλα με τα ξανθά μαλλιά (1969) • Το λεβεντόπαιδο (1969) • Η νεράιδα και το παλληκάρι (1969)

<http://cinofil.pblogs.gr/2010/11/o-skhnotheths-toy-mhna-ntinos-dhmooylos.html>

6. Τάκης Κανελλόπουλος

Χαρακτηριστική η προσφορά του **Τάκη Κανελλόπουλου** στον ελληνικό κινηματογράφο. Έζησε,

εμπνεύστηκε και έκανε κινηματογράφο, χωρίς ποτέ να φύγει από την Θεσσαλονίκη, με την οποία ήταν αναπόσπαστα συνδεδεμένος. Γεννήθηκε στις 26 Οκτωβρίου 1933 στη Θεσσαλονίκη και πέθανε στις 21 Σεπτεμβρίου 1990. Το 1962 σκηνοθετεί τον **«Ουρανό»**, μία ταινία που αναφέρεται με μοναδικό, αντιηρωικό και πρωτόγνωρο τρόπο στο έπος του σαράντα. Τιμήθηκε στο 7ο Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης, το 1966, με αφορμή την ταινία **«Εκδρομή»**, για τη συμβολή του στην ανύψωση του

ποιοτικού επιπέδου του Φεστιβάλ. Στην αντίστοιχη εκδήλωση του 1968 και με αφορμή την ταινία **«Παρένθεση»** βραβεύτηκε από την Ελληνική Ένωση Κριτικών Κινηματογράφου για τη σκηνοθεσία του, ενώ η ίδια η ταινία αναγνωρίστηκε ως η Καλύτερη Καλλιτεχνική της χρονιάς από κοινού με τα **«Κορίτσια στον ήλιο»** του Βασίλη Γεωργιάδη. Στη δεκαετία του '60,

σκηνοθέτησε τόσο ταινίες Μικρού μήκους, χαρακτηριστικές από τις οποίες είναι:

- Μακεδονικός γάμος (1960) (σκηνοθεσία, σενάριο, μοντάζ): Α΄ Βραβείο Ταινίας Μικρού Μήκους στην 1η Εβδομάδα Ελληνικού Κινηματογράφου στη Θεσσαλονίκη, το 1960. Α΄ Βραβείο στο Φεστιβάλ του Βελιγραδίου.
- Θάσος (1961) (σκηνοθεσία, σενάριο, μοντάζ): Ειδικός Έπαινος στο Φεστιβάλ Κινηματογράφου ης Μόσχας.
- Καστοριά (1969) (σκηνοθεσία, σενάριο, μοντάζ): Α΄ βραβείο ντοκιμαντέρ μικρού μήκους στο Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης.

Όσο και Μεγάλου μήκους, χαρακτηριστικές από τις οποίες είναι:

- Ουρανός (1962) (σκηνοθεσία, σενάριο, μοντάζ): Κερδίζει στην 3η Εβδομάδα Ελληνικού Κινηματογράφου το βραβείο φωτογραφίας και, τον επόμενο χρόνο εκπροσωπεί την Ελλάδα στο Φεστιβάλ των Κανών. Η εφημερίδα «Ομπσέρβερ» τοποθετεί την ταινία ανάμεσα στις 10 καλύτερες του 1963.
- Εκδρομή (1966) (σκηνοθεσία, μοντάζ): Τιμητική διάκριση στο 7ο Φεστιβάλ Κινηματογράφου (μετεξέλιξη τα Εβδομάδας Ελληνικού Κινηματογράφου) της Θεσσαλονίκης και το Βραβείο Φωτογραφίας.
- Παρένθεση (1968) (σκηνοθεσία, παραγωγή, μοντάζ): Βραβείο Καλύτερης καλλιτεχνικής ταινίας, φωτογραφίας και σκηνοθεσίας από τους κριτικούς κινηματογράφου, στο Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης.

<http://kersanidis.wordpress.com/2005/02/20/kan/>

<http://www2.rizospastis.gr/story.do?id=2565274&publDate=>

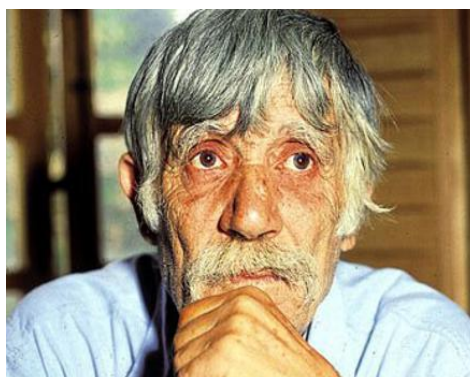
7. Αλέξης Δαμιανός

Ο **Αλέξης Δαμιανός** ήταν άλλος ένας αξιόλογος σκηνοθέτης και ηθοποιός του θεάτρου και του κινηματογράφου της εποχής. Γεννήθηκε στις 21 Ιανουαρίου 1921 στην Αθήνα. Σπούδασε στη Δραματική Σχολή Εθνικού Θεάτρου και στη Φιλοσοφική Σχολή Αθηνών. Το 1946 συμμετέχει ως ηθοποιός στους Ηνωμένους Καλλιτέχνες, όπου παίχτηκε και το πρώτο του θεατρικό έργο, «Το καλοκαίρι θα θερίσουμε». Το 1947 συμμετέχει ως ηθοποιός στο Θέατρο Τέχνης, του Καρόλου Κουν. Το 1948 ιδρύει το Πειραματικό Θέατρο, όπου ανεβάζει ιρλανδέζικο θέατρο και δύο δικά του έργα, «Το σπιτικό μας» και «Τ'αγρίμια». Από το 1951 έως το 1960 εγκαταλείπει το θέατρο και κάνει αργαλειούς. Ενδιάμεσα παίζεται το έργο του «Τ'άλογα», στο ραδιόφωνο. Το 1961 ιδρύει το θέατρο Πορεία, όπου σκηνοθέτησε πολλά ελληνικά και ξένα έργα, καθώς και τα δικά του Το ανοιχτό κλουβί και Το τελευταίο φθινόπωρο. Σημαντικότερη είναι η συμβολή του Δαμιανού στον κινηματογράφο. Η επιτυχία του να συνθέσει λαϊκούς μύθους και ύφος με το ρεαλισμό, αποτελεί σημείο αναφοράς για πολλούς νεότερους δημιουργούς. Είχε σκηνοθετήσει τρεις ταινίες μεγάλου μήκους που είναι σημαντικότερες για τον ελληνικό κινηματογράφο:

- Μέχρι το πλοίο (1966)
- Ευδοκία (1970)
- Ηνίοχος (1995)

<http://www.haef.gr/libraries/biographies/damianosf.php>

<http://www.cinemainfo.gr/directors/greekdirectors/alexisdamianos/index.html>

Μουσικοσυνθέτες της Χρυσής Εποχής του Ελληνικού Κινηματογράφου

Η μουσική επένδυση στην ταινία ήταν ένας επίσης βασικός παράγοντας για την τελειότητα του έργου, για το οποίο πρέπει να είναι γραμμένη ειδικά, ώστε να συμβαδίζει χρονομετρικά με το μήκος των σκηνών του και ηχητικά με το είδος του.

Στις περισσότερες ελληνικές ταινίες, ο παραγωγός ή ο σκηνοθέτης χρησιμοποιούν συχνά παλαιούς ή νέους δίσκους ή φωνοταινίες με κλασικά ή μοντέρνα κομμάτια που ακούγονται στην σκηνή από το πάλκο μιας ταβέρνας ή ενός κοσμικού κέντρου διασκέδασης, καλύπτοντας το μεγαλύτερο μέρος της μουσικής επένδυσης, στις χαμηλού, κυρίως, καλλιτεχνικού επιπέδου ταινίες. Αυτό βέβαια δεν είναι δημιουργική δουλειά. Σπάνια μπορούσε να βρεθεί ταινία χωρίς τη σκηνή με λαϊκό πάλκο και μπουζούκια. Σπάνια έλειπε η λαϊκή ατμόσφαιρα, όπου ένας λαός με το εκρηκτικό μεσογειακό ταμπεραμέντο τραγουδούσε και χόρευε, εκφράζοντας έτσι άλλοτε τη χαρά και άλλοτε τη λύπη του, καθορίζοντας όμως ταυτόχρονα την κουλτούρα και το πολιτιστικό του στίγμα. Αυτό είχε ως αποτέλεσμα τη θεαματική αύξηση των συνθετών και, κυρίως, των τραγουδοποιών -λαϊκών και μη- που έγραφαν μουσική και τραγούδια, αντίστοιχα, για τον κινηματογράφο.

Φυσικά δεν έλειπαν και οι ταινίες που είχαν αξιοπρόσεκτες και σημαντικές μουσικές επενδύσεις. Στις φροντισμένες ελληνικές ταινίες, η μουσική επένδυση ανατίθεται σε δόκιμους συνθέτες. Τέτοιοι συνθέτες αναδείχθηκαν πολλοί και καλοί στον ελληνικό κινηματογράφο. Ο Μάνος Χατζηδάκης (Ποτέ την Κυριακή, Μανταλένα) και ο Μίκης Θεοδωράκης (Ζορμπάς), με παγκόσμια αναγνώριση, ο Κώστας Καπνίσης (Παπαφλέσσας, Υπολοχαγός Νατάσα), ο Σταύρος Ξαρχάκος (Κορίτσια στον ήλιο, Διπλοπενιές, Λόλα, Τα κόκκινα φανάρια), ο Νίκος Μαμαγκάκης (Η νεράιδα και το παλικάρι, Η αρχόντισσα και ο αλήτης), ο Γιώργος Κατσαρός (Η κόμισσα της Κέρκυρας), ο Μίμης Πλέσσας (Οι θαλασσιές οι χάντρες) κ.ά. Ας δούμε την βιογραφία και τα έργα των σημαντικότερων απ' αυτούς.

http://www.kathimerini.gr/dcgi/w_articles_kathglobal_8_07/11/2004_1283425

[Η ιστορία του κινηματογράφου | Πάρε-Δώσε http://www.pare-dose.net/?p=712#ixzz2GExJVxxq](http://www.pare-dose.net/?p=712#ixzz2GExJVxxq)

1. Μίκης Θεοδωράκης

Η προσωπικότητα και η δημιουργική διείσδυση του μεγάλου μας συνθέτη, **Μίκη Θεοδωράκη**, δεν περιορίζεται στα σύνορα των Ελληνικών Κινηματογραφικών δρώμενων, διαπερνάει τον Παγκόσμιο Κινηματογράφο και συνδέεται με μεγάλες διεθνείς Κινηματογραφικές παραγωγές που άφησαν το δικό τους στίγμα στην έβδομη τέχνη.

Γεννήθηκε το 1925 και αποτελεί έναν από τους σημαντικότερους σύγχρονους Έλληνες μουσικοσυνθέτες. Επειδή, όμως, το έργο του είναι τεράστιο σε διεθνές επίπεδο, θα κάνουμε μία τομή και θα εστιάσουμε στην προσφορά του στον Ελληνικό Κινηματογράφο. Η ενασχόληση του με τον κινηματογράφο ξεκίνησε το 1953 στο αντιπολεμικό δράμα του Γκρεγκ Τάλλας «Ξυπόλητο τάγμα», ταινία σταθμός στον νεώτερο ελληνικό κινηματογράφο. Ταινίες που έντυσε μουσικά και ξεχώρισαν στην δεκαετία του 60 είναι:

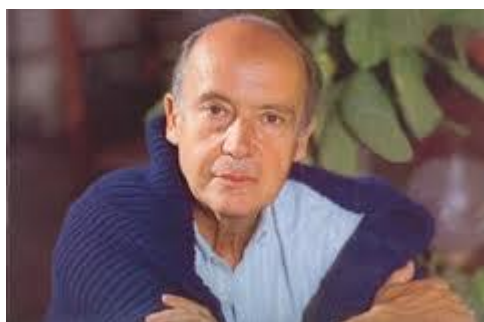
- Συνοικία το όνειρο (1961) του Αλέκου Αλεξανδράκη: Τα τραγούδια και η μουσική της ταινίας, με τη θρυλική φωνή του Γρηγόρη Μπιθικώτση στοιχειοθετούν το πρώτο μουσικό Κινηματογραφικό αριστούργημα του Μίκη Θεοδωράκη.
- Ηλέκτρα (1962) του Μιχάλη Κακογιάννη: Κερδίζει το Α' βραβείο μουσικής στο φεστιβάλ Θεσσαλονίκης το 1962.

- Φαίδρα (1962) του Ζυλ Ντασσέν: Η άνοδος του στο Διεθνές Κινηματογραφικό Στερέωμα γίνεται ιλιγγιώδης.
- Αλέξης Ζορμπάς (1964) του Μιχάλη Κακογιάννη: Το θρυλικό συρτάκι του Ζορμπά γίνεται παγκόσμιο μουσικό και λαϊκό έμβλημα και ο Μίκης Θεοδωράκης παίρνει Υποψηφιότητα το 1966 για τα μουσικά βραβεία Grammy.
- Το Μπλόκο (1965) του Άδωνι Κύρου.
- Z (1969) του Κώστα Γάβρα (σενάριο Jorge Semprun, μουσική Μίκη Θεοδωράκη): Η ταινία είναι συγκλονιστική και η μουσική της κάνει το γύρο του κόσμου. Το 1970 τιμάται με Α' βραβείο μουσικής BAFTA AWARDS. Η μουσική του "Z" γίνεται παγκόσμιο σύμβολο αντίστασης και ξεσηκωμού στις Φοιτητικές κινητοποιήσεις αλλά και στους λαϊκούς αγώνες. Ο Μίκης Θεοδωράκης πλέον είναι Σύμβολο Κοινωνικής Αντίστασης πέρα από τον λυρικό παραδοσιακό ερωτικό του τόνο.

<http://cinofil.pblogs.gr/2011/11/o-mikhs-theodwrakhs-ston-kinhmatografo.html>

2. Μίκης Πλέσσας

Ο Ελληνικός Κινηματογράφος δεν έμεινε ανεπηρέαστος από τον μεγάλο μουσουργό **Μίμη**

Πλέσσα, ο οποίος έντυσε με τον δικό του λυρικό, ρομαντικό και μουσικό τρόπο δεκάδες ταινίες. Γεννήθηκε στις 12 Οκτωβρίου 1924 στην Αθήνα. Σπούδασε στη Φυσικομαθηματική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών και στη συνέχεια πήγε στην Αμερική (ΗΠΑ) για συνέχιση σπουδών. Σε πολύ μικρή ηλικία έγινε ο πρώτος σολίστ πιάνου στην Ελληνική Ραδιοφωνία. Το 1952, σε ηλικία μόλις 27 ετών, τιμήθηκε με το πρώτο βραβείο μουσικής του

πανεπιστημίου της Μινεσότα, και την επόμενη χρονιά κατετάγη πέμπτος πιανίστας στις ΗΠΑ. Το 1952 άρχισε επίσης την ενασχόληση του με τη σύνθεση και από το 1956 ως μαέστρος και συνθέτης.

Η καλλιτεχνική και συνθετική του δραστηριότητα καλύπτει, τα τελευταία 50 χρόνια, όλους τους τομείς της μουσικής, στο θέατρο, τον κινηματογράφο, το ραδιόφωνο και την τηλεόραση. Έχει συνεργαστεί με πληθώρα κορυφαίων τραγουδιστών, πολλούς από τους οποίους ανέδειξε μέσα από τα τραγούδια του. Ασχολήθηκε επίσης με τη σύνθεση μουσικής για ταινίες και θεατρικές παραστάσεις, έχοντας στο ενεργητικό του 104 ταινίες και 70 παραστάσεις. Διακρίθηκε για τη θεατρική του προσφορά στο Παρίσι το 1958, και για την κινηματογραφική του στο Εδιμβούργο και τις ΗΠΑ το 1964 και 1965 αντίστοιχα. Αυτών ακολούθησαν πάμπολλες διακρίσεις ελληνικές και ξένες.

Χαρακτηριστικές Μουσικές του δημιουργίες που σημάδεψαν Ελληνικές ταινίες της δεκαετίας του 60 είναι:

- Καλημέρα Αθήνα
- Η Χιονάτη και τα επτά γεροντοπαλίκαρα
- Έγκλημα στα παρασκήνια
- Φτωχαδάκια και λεφτάδες
- Εφιάλτης
- Το χύμα βράφηκε κόκκινο
- Μερικοί των προτιμούν κρύο
- Ένα κορίτσι για δύο
- Γοργόνες και μάγκες
- Κορίτσια για φίλημα

- Ραντεβού στον αέρα
- Κάτι να καίει
- Εγωισμός
- Ίλιγγος
- Νόμος 4000

<http://cinefil.pblogs.gr/2011/04/o-mimhs-plessas-ston-ellhniko-kinhmatografo.html>

3. Μάνος Χατζιδάκις

Ο Μάνος Χατζιδάκις γεννήθηκε στις 23 Οκτωβρίου 1925, στην Ξάνθη. Η μουσική του εκπαίδευση ξεκινά σε ηλικία τεσσάρων ετών και περιλαμβάνει μαθήματα πιάνου από την αρμενικής καταγωγής πιανίστρια Αλτουιαν.

Παράλληλα, εξασκείται στο βιολί και το ακορντεόν.

Ο Χατζιδάκις εγκαθίσταται οριστικά στην Αθήνα, με τη μητέρα του, το 1932 και έπειτα από το χωρισμό των γονέων του. Λίγα χρόνια αργότερα, το 1938, ο πατέρας του πεθαίνει σε αεροπορικό δυστύχημα, γεγονός που σε

συνδυασμό με την έναρξη του Β' Παγκοσμίου πολέμου επιφέρει μεγάλες οικονομικές δυσχέρειες στην οικογένεια και αναγκάζει τον Χατζιδάκι να εργαστεί από αρκετά νεαρή ηλικία. Συγχρόνως επεκτείνει τις μουσικές του γνώσεις παρακολουθώντας ανώτερα θεωρητικά μαθήματα με τον Μενέλαο Παλλάντιο, την περίοδο 1940 - 1943, ενώ ξεκινά και σπουδές Φιλοσοφίας στο Πανεπιστήμιο Αθηνών, τις οποίες όμως δεν θα ολοκληρώσει. Την ίδια περίοδο συνδέεται με άλλους καλλιτέχνες και διανοούμενους, μεταξύ των οποίων ο Νίκος Γκάτσος, οι ποιητές Γιώργος Σεφέρης, Οδυσσέας Ελύτης, Άγγελος Σικελιανός και ο ζωγράφος Γιάννης Τσαρούχης.

Ξεκίνησε την κινηματογραφική του καριέρα το 1946 από την ταινία «Αδούλωτοι σκλάβοι». Το 1949 υπογράφει τη μουσική για τον «Κόκκινο βράχο» και το 1955 για τις ταινίες «Λατέρνα, φτώχεια και φιλότιμο», «Στέλλα», «Η κάλπικη λύρα». Το 1960 του απονέμεται το βραβείο Όσκαρ για το τραγούδι «Τα παιδιά του Πειραιά», για την ταινία του Ζυλ Ντασέν. Ο Χατζιδάκις φτιάχνει μουσικές για ταινίες της «σειράς», όπως φαίνεται στη φιλμογραφία του, αλλά και για κάποιες που θα μείνουν στην ιστορία του ελληνικού και του παγκόσμιου κινηματογράφου. Αυτό συμβαίνει γιατί έχει την οικονομική ανάγκη να ζήσει αυτός και η μητέρα του. Όμως τα τραγούδια και οι μουσικές του για όλες αυτές τις ταινίες έχουν μείνει στην ιστορία του ελληνικού τραγουδιού. Αυτό μας δείχνει τη σπουδαιότητα της δημιουργικής πλευράς του Χατζιδάκι. Ακόμα και τα ασήμαντα τραγούδια του, όπως τα ανέφερε ο ίδιος, είναι σημαντικά αφού αγαπήθηκαν από γενιές Ελλήνων.

Είναι πολλές οι ταινίες, Ελληνικές και ξένες, που έχουν επενδυθεί με μουσική του Μάνου Χατζιδάκι. Θα ήταν ουτοπία να νομίσουμε ότι μπορούμε να αναφερθούμε σε όλες λεπτομερώς. Κάποιες ταινίες της δεκαετίας του 60 είναι:

- «Το κοροϊδάκι της δεσποινίδος» (1960), του Γιάννη Δαλιανίδη
- «Η κυρία Δήμαρχος» (1960), του Ροβήρου Μανθούλη
- «Το κλωτσοσκούφι» (1960), του Ντίνου Δημόπουλου
- «Ποτέ την Κυριακή» (1960), του Ζυλ Ντασέν
- «Μανταλένα» (1960), του Ντίνου Δημόπουλου
- «Αγάπη και θύελλα» (1961), του Σωκράτη Καψάσκη
- «Χαμένα όνειρα» (1961), του Αλέκου Σακελλάριου
- «Η Λίζα και η άλλη» (1961), του Ντίνου Δημόπουλου
- «Η Αλίκη στο ναυτικό» (1961), του Αλέκου Σακελλάριου

- «Αλλοίμονο στους νέους» (1961), του Αλέκου Σακελλάριου
- «Siralardaki heyecanlar» (1963), του Αλέκου Σακελλάριου (η τούρκικη εκδοχή του «Χτυποκάρδια στο θρανίο»)
- «Χτυποκάρδια στο θρανίο» (1963), του Αλέκου Σακελλάριου

<http://www.cinemainfo.gr/meaformi/manosxatzidakis/okinimatografikosxatzidakis/index.html>

4. Κώστας Καπνίσης

Ανάμεσα στους μουσουργούς που ξεχώρισαν για την προσφορά τους, τη δημιουργία τους και την ταυτότητα που έδωσαν με την μουσική τους στον Ελληνικό Κινηματογράφο είναι και ο **Κώστας Καπνίσης**. Μια μορφή, εξαιρετα σεμνή, διακριτική, που έντυσε με την μαγευτική του μουσική αρκετές ταινίες του Ελληνικού Κινηματογράφου. Γεννήθηκε στην Αθήνα στις 20 Νοεμβρίου του 1920 και πέθανε το 2007. Σπούδασε πιάνο στο Ελληνικό Ωδείο και το 1943 πήρε μαθήματα από τον Σκαλκώτα και στη συνέχεια από τους Βώκο, Βάρβογλη και Γιάννη Παπαϊωάννου. Ο Κώστας Καπνίσης είχε γράψει τη μουσική περισσότερων από 110 κινηματογραφικών ταινιών, τραγουδιών, ντοκιμαντέρ, και μουσικών θεατρικών παραστάσεων (μιούζικαλ). Επίσης είχε κάνει πολλές ενορχηστρώσεις και διασκευές. Ανάμεσα στις ταινίες που έντυσε με την απaráμιλλης ομορφιάς μουσική του ήταν πολύ μεγάλες ταινίες με ύψιστη αναγνωρισιμότητα. Αναφέρουμε τις πλέον σημαντικές στιγμές του της δεκαετίας του 60:

- Της μιας δραχμής τα γιασεμιά (1960)
- Κατήφορος (1961)
- Χωρίς ταυτότητα (1963)
- Το δόλωμα (1964) του Αλέκου Σακελλάριου: Ακούγεται το ρομαντικό και τρυφερό τραγούδι «Αστο το χεράκι σου» σε στίχους Αλέκου Σακελλάριου.
- Δίψα για ζωή (1964)
- Γάμος αλά ελληνικά (1964)
- Η δε γυνή να φοβείται τον άνδρα (1965)
- Τζένη-Τζένη (1966) του Αλέκου Σακελλάριου: Το «Μελαγχολικό Μοτίβο» σε βυθίζει στον κόσμο της μουσικής και των αισθήσεων.
- Η γυναίκα μου τρελάθηκε (1966)
- Κονσέρτο για πολυβόλα (1967)
- Πολύ αργά για δάκρυα (1968)
- Καπεταν φάντης μπαστούνης (1968)
- Αγάπη και αίμα (1968)
- Όταν η πόλη πεθαίνει (1969)
- Η ζούγκλα των πόλεων (1969)

<http://cinofil.pblogs.gr/2012/01/kwstas-kapnishes-h-moysikh-psyhh-toy-ellhnikoy-kinhmatografoy.html>

5. Σταύρος Ξαρχάκος

Ένας ακόμα μεγάλος μουσουργός που και το δικό του χρώμα στον Κινηματογράφο έμεινε ανεξίτηλο είναι ο **Σταύρος Ξαρχάκος**. Γεννήθηκε στις 14 Μαρτίου 1939 στην Αθήνα όπου και μεγάλωσε. Σπούδασε στο Ωδείο Αθηνών και συνέχισε στο Παρίσι και στη Νέα Υόρκη. Ο Σταύρος Ξαρχάκος είχε το δικό του μουσικό χρώμα στις δημιουργίες του και διακρίνεται και εκείνος για την ποικιλία του μουσικού του ύφους. Το μουσικό του έργο ξεκινάει το 1962, όπου

σε ηλικία 23 ετών, γράφει τη μουσική για την ταινία του Ντίνου Δημόπουλου "Το ταξίδι". Από εκεί και πέρα, γράφει τη μουσική για 42 Κινηματογραφικές Ταινίες. Μένοντας στις πιο μεγάλες και σημαντικές του στιγμές της δεκαετίας του 60 θα αναφέρουμε:

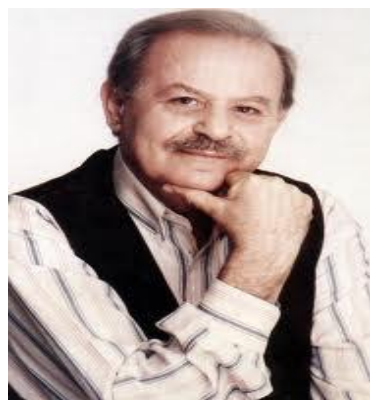
- Το ταξίδι (1962) του Ντίνου Δημόπουλου
- Τα κόκκινα φανάρια (1962) του Βασίλη Γεωργιάδη
- Μια εβδομάδα στον παράδεισο (1964) του Ντίνου Δημόπουλου
- Λόλα (1964) του Ντίνου Δημόπουλου: Αξέχαστα τραγούδια αυτού του φιλμ Noir «Χάθηκε το φεγγάρι» και ο θρυλικός «Χορός του Σακαίνα» με το μπουζούκι του Γιώργου Ζαμπέτα.
- Μοντέρνα σαχτοπούτα (1965) του Αλέκου Σακελλάριου: Τραγούδι που αφήνει την δική του εποχή το «Υπομονή» με την φωνή του Γρηγόρη Μπιθικώτση.
- Διπλοπενιές (1966) του Γιώργου Σκαλενάκη
- Κορίτσια στον ήλιο (1968) του Βασίλη Γεωργιάδη: Το τραγούδι «Ένα πρωινό» αφήνει την δική του ιστορία σε μουσική που δεν είχαμε συνηθίσει τον Σταύρο Ξαρχάκο.

<http://cinofil.pblogs.gr/2012/05/o-stayros-xarhakos-ston-ellhniko-kinhmatografo.html>

6. Γιάννης Σπανός

Μετά τους Μίκη Θεοδωράκη, Μίμη Πλέσσα, Μάνο Χατζηδάκι, Κώστα Καπνίση, Σταύρο

Ξαρχάκο, ο **Γιάννης Σπανός** κατέχει και εκείνος εξέχουσα θέση ανάμεσα στους μουσουργούς που τίμησαν με τη δουλειά, την έμπνευση και τη δημιουργία τους τον Ελληνικό Κινηματογράφο και για χρόνια ολάκερα έντυσαν μουσικά σημαντικές ταινίες.

Γεννήθηκε στο Κιάτο Κορινθίας το 1943. Η Φιλμογραφία του ξεκινάει το 1966 με την ταινία του Αλέκου Σακελλάριου «Όλοι οι άντρες είναι ίδιοι» στην οποία γράφει και τη μουσική. Ακολουθούν 11 χρόνια Μουσικής δουλειάς για τον Κινηματογράφο που τελειώνει το 1977 στην Ταινία του Έρμη Βελλόπουλου «Κλειστό παράθυρο». Ανάμεσα στο διάστημα αυτό ο Γιάννης Σπανός γράφει τη μουσική για ακόμα 15 ταινίες στον Ελληνικό

Κινηματογράφο. Όπου κλήθηκε να ντύσει μουσικά κάποια ταινία η σφραγίδα πίσω του έμεινε ανεξίτηλη. Τρυφερός, ρομαντικός, λεπτός, μελαγχολικός, μελωδικός, συμφωνικός ανάλογα τη στιγμή, απέδωσε με μοναδικό τρόπο σημαντικές Κινηματογραφικές στιγμές η Μουσική των οποίων ήταν συγκλονιστική και έμεινε στο χρόνο. Αναφέρουμε τις πιο σημαντικές δουλειές του της δεκαετίας του 60.

- Όλοι οι άντρες είναι ίδιοι (1966) του Αλέκου Σακελλάριου
- Καλώς ήρθε το δολάριο (1976) του Αλέκου Σακελλάριου

<http://cinofil.pblogs.gr/2012/07/o-giannhs-spanos-ston-ellhniko-kinhmatografo.html>

Οι μεγάλοι παραγωγοί της Χρυσής Εποχής του Ελληνικού Κινηματογράφου

Οι παραγωγοί είναι εκείνοι που επενδύουν το κομμάτι του Ελληνικού κινηματογράφου για την εγχώρια παραγωγή. Αυτή η διαδικασία μετατρέπεται σε παραγωγή κινηματογραφικού έργου. Ο ρόλος του παραγωγού είναι να δίνει πρωτότυπες και δημιουργικές ιδέες ώστε να αποκτά

επαφή με το κοινό. Μία υποχρέωση του παραγωγού είναι να χρηματοδοτεί την ταινία είτε ο ίδιος ως προσωπική του επένδυση είτε να την εξασφαλίσει οικονομικά με την οικονομική στήριξη κάποιου κινηματογραφικού στούντιο. Με αυτόν τον τρόπο συμπεραίνουμε, πως η δουλειά του Έλληνα παραγωγού στις κρατικά χρηματοδοτούμενες ταινίες είναι ο ρόλος του μεσάζοντα μεταξύ κρατικής επιχορήγησης και κινηματογραφικής παραγωγής. Οι σημαντικότεροι παραγωγοί που έδρασαν στην δεκαετία του 60 ήταν οι Φίνος Φιλμ, Καραγιάννης – Καρατζόπουλος, Δαμασκηνός – Μιχαηλίδης.

1. Φίνος Φιλμ

Η Φίνος Φιλμ είναι εταιρεία παραγωγής ελληνικών ταινιών η οποία ιδρύθηκε το 1943 από τον Φιλοποίμενα Φίνο και λειτούργησε αδιάκοπα μέχρι το θάνατο του ιδρυτή της το 1977. Το διάστημα 1943-1977 ήταν η μεγαλύτερη εταιρεία του κλάδου και μια από τις μεγαλύτερες στο χώρο της Ανατολικής Μεσογείου.

Ο Φιλοποίμην Φίνος γεννήθηκε το 1907. Σπούδασε Νομικά και πολιτικές επιστήμες, αλλά δεν εξάσκησε ποτέ το επάγγελμα, καθώς τον κέρδισε ο κινηματογράφος, αρχικά σαν ηθοποιός κι αργότερα ως σκηνοθέτη και τεχνικό. Ο πατέρας του ήταν γιατρός, αλλά παράλληλα ασχολούνταν και με κινηματογραφικές επιχειρήσεις και έτσι ο Φιλοποίμην αγάπησε το σινεμά. Το 1928, μόλις τελείωσε με τις σπουδές του, ανέλαβε τις κινηματογραφικές αίθουσες του πατέρα του. Πρώτος αυτός στην Ελλάδα κατασκεύασε μηχανήμα για να γίνεται εγγραφή του ήχου στα ελληνικά, πρώτος έκανε σύγχρονη εγγραφή του ήχου πάνω στο φιλμ με λυχνίες παλλόμενου φωτός, κατασκευάζοντας γι' αυτό, ειδικούς κινητήρες.

Το 1939 αποφασίζει να πραγματοποιήσει το όνειρό του. Πουλά όλα τα υπάρχοντά του και ιδρύει στο Καλαμάκι τα «Ελληνικά Κινηματογραφικά Στούντιο». Την επόμενη χρονιά κάνει την πρώτη και τελευταία σκηνοθετική του απόπειρα με την ταινία «Το Τραγούδι του Χωρισμού», με τον Λάμπρο Κωνσταντάρα και τη Λήδα Μιράντα στους πρωταγωνιστικούς ρόλους.

Το 1943 ιδρύει τη «Φίνος Φιλμ» στην οδό Στουρνάρα, ύστερα από την καταστροφή από τους Γερμανούς, των Ελληνικών Κινηματογραφικών Στούντιο. Το 1957 εγκαθιστά οριστικά τα κινηματογραφικά του εργαστήρια στην οδό Χίου 53. Μέχρι το 1960 το σύνολο των ταινιών του αφορούσε κυρίως ηθογραφίες της εποχής (το «Σωφεράκι», την Ωραία των Αθηνών», «Λατέρνα φτώχεια και φιλότιμο»). Η Φίνος Φιλμ ήταν για την Ελλάδα ότι το Χόλυγουντ για την Αμερική ή η Τσινετσιτά για την Ιταλία.

Παρουσίασε υπερθέαμα, μιούζικαλ, κωμωδία, δράμα, ταινίες δημιουργών. Πλήθος δημιουργών βρίσκουν εδώ την χρυσή ευκαιρία για να δοκιμάσουν τις δυνάμεις τους και το καταφέρνουν με επιτυχία. Άνθρωποι δοκιμασμένοι στο θέατρο, στην λογοτεχνία, στη δημοσιογραφία όπως ο Σακελάριος, ο Τσιφόρος, ο Φώσκολος, ο Δαλιανίδης, ο Δημόπουλος.

Στις αρχές του '60 ο Φίνος πλέον τολμά να δοκιμάσει μια πιο μαζική παραγωγή ταινιών. Ο κινηματογράφος πλέον στην Ελλάδα είχε περάσει στο επίπεδο της βιομηχανίας. Τα μηνύματα που παίρνει είναι ενθαρρυντικά με την συνεχώς αυξανόμενη ζήτηση νέων ταινιών στις αίθουσες.

Γυρίζει δυνατά δράματα όπως η «Στεφανία», το «Γυμνοί στο δρόμο» και ο «Κατήφορος». Ρίχνει λεφτά στα μιούζικαλ του Γιάννη Δαλιανίδη, όπως «Γοργόνες και μάγες», «Μερικοί τον προτιμούν κρύο», «Κορίτσια για φίλημα». Κάνει συμπαραγωγές με την εταιρία των Δαμασκηνός – Μιχαηλίδης, όπως «Η Αλίκη στο ναυτικό». Ο ίδιος θέλει να έχει τον τελευταίο λόγο από την πρώτη λέξη του σεναρίου, σε όλη τη διάρκεια των γυρισμάτων μέχρι και το

τελευταίο κόψιμο στο μοντάζ. Ήταν ο πρώτος θεατής των ταινιών του και αυτός που διόρθωνε τις μηχανές που είχαν πρόβλημα.

Τη δεκαετία του '60 η Φίνος Φιλμ παράγει πλήθος ταινιών, αναδεικνύει ηθοποιούς, αστέρες με υψηλό κασέ, δημιουργεί μόδα και στυλ. Είναι μια εποχή που στον τομέα της τέχνης η Ελλάδα βρίσκεται σε ένα δημιουργική ευφορία. Μέχρι τον Απρίλη του 1967. Η δικτατορία ανακόπτει αυτή την έκρηξη δημιουργίας. Η στάθμη αρχίζει να κατεβαίνει.

Η μεγάλη ακμή δίνει τη δεκαετία του '70 τη θέση της σε έναν άνισο αγώνα για επιβίωση. Οι ακριβοί αστέρες που ο ίδιος ο Φίνος έφτιαξε, για να πλασάρει το προϊόν του, αρχίζουν να τον προδίδουν. Η μαζική παραγωγή ταινιών αρχίζει να μειώνεται. Η ποιότητα βέβαια των παραγωγών δεν αλλάζει. Το 1971 εγκαινιάζει στην Παιανία τα μεγαλύτερα κινηματογραφικά στούντιο των Βαλκανίων.

Την ίδια χρονιά έρχεται και η επιτυχία της «Υπολοχαγού Νατάσσας», η οποία στην εποχή της είχε κόψει πάνω από 700.000 εισιτήρια. Η ταινία δίνει μια μικρή ελπίδα στην εταιρία ότι κάτι μπορεί να αλλάξει αλλά μάταια.

Στο ενεργητικό του περιλαμβάνονται πάνω από 180 ταινίες. Συνεργάστηκε με πολλούς μεγάλους ηθοποιούς, ανάμεσά τους η Αλίκη Βουγιουκλάκη, η Ζωή Λάσκαρη, η Ρένα Βλαχοπούλου, ο Αλέκος Αλεξανδράκης, η Μάρθα Καραγιάννη, η Τζένη Καρέζη, ο Δημήτρης Παπαμιχαήλ, ο Ντίνος Ηλιόπουλος, η Γεωργία Βασιλειάδου .

Κέρδισε δύο υποψηφιότητες για Όσκαρ ξενόγλωσσης ταινίας, με την «Ηλέκτρα» (1962) του Μιχάλη Κακογιάννη και με «Το χώμα βάφτηκε κόκκινο» (1965) του Βασίλη Γεωργιάδη. Κέρδισε το βραβείο καλύτερης ταινίας στο Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης, το 1962 («Ηλέκτρα»), και το βραβείο αριστείας παραγωγής το 1967 («Πυρετός στην άσφαλτο» του Ντίνου Δημόπουλου) και το 1970 («Αστραπόγιαννος» του Νίκου Τζήμα).

Τελευταία του ταινία ήταν «Ο κυρ-Γιώργης εκπαιδεύεται» (1977) του Γιάννη Δαλιανίδη, η οποία ήταν και η «ταφόπλακα» της ήδη χρεωκοπημένης Φίνος Φιλμ.

Ο «πατέρας» του ελληνικού κινηματογράφου πέθανε στις 26 Ιανουαρίου του 1977, αρνούμενος να υπηρετήσει ούτε στιγμή την τηλεόραση, η οποία του προκαλούσε αποστροφή.

[Φιλοποίμη Φίνος \(1907-1977\) - Ο πατέρας της Φίνος Φιλμ και του ελληνικού κινηματογράφου | Πάρε-Δώσε http://www.pare-dose.net/?p=70#ixzz2HDTnksHp](http://www.pare-dose.net/?p=70#ixzz2HDTnksHp)

2. Η εταιρεία παραγωγής Καραγιάννης – Καρατζόπουλος

Η εταιρεία Καραγιάννης-Καρατζόπουλος ιδρύθηκε το 1966 από το σκηνοθέτη Κώστα Καραγιάννη και τον οπερατέρ - μοντέρ Αντώνη Καρατζόπουλο.

Ο Κώστας Καραγιάννης γεννήθηκε στην Αθήνα και το 1951 μετακόμισε στη Λυών της Γαλλίας, όπου σπούδασε υφαντουργός, για να μπορέσει να ακολουθήσει την οικογενειακή του επιχείρηση. Το **1957** σπούδασε **σκηνοθεσία** στο Παρίσι, ενώ παράλληλα διατηρούσε τη θέση του καλλιτεχνικού ανταποκριτή για την εφημερίδα Αθηναϊκή. Η αγάπη του για τον κινηματογράφο τον οδήγησε να πιάσει δουλειά ως βοηθός γενικών καθηκόντων σε 4 ταινίες του Γάλλου σκηνοθέτη Κλοντ Μπερνάρ Ομπέρ. Το **1959** επέστρεψε μόνιμα στην **Ελλάδα**. Έχοντας πια αρκετή εμπειρία στον κινηματογράφο αποφάσισε να ξεκινήσει την παραγωγή της πρώτης του ταινίας **«Το Νησί Της Αγάπης»**.

Ο Αντώνης Καρατζόπουλος γεννήθηκε και αυτός στην **Αθήνα** και από πολύ μικρός ασχολήθηκε με τον κινηματογράφο. Στον πατέρα του άνηκε ο κινηματογράφος «Μπομπονιέρα» στην Κηφισιά και εξαιτίας της δουλειάς του γνώριζε καλά τον Ούγγρο

κινηματογραφιστή Ζοζέφ Χεπ, ο οποίος τα πρώτα χρόνια εργαζόταν στον Φίνο. Από αυτόν έλαβε τις πρώτες του γνώσεις γύρω από τον κινηματογράφο. Μέσα σε λίγα χρόνια αγόρασε τη δική του κάμερα, που ήταν απαραίτητο εργαλείο τότε για τη δουλειά του οπερατέρ και ξεκίνησε να εργάζεται ως οπερατέρ και διευθυντής φωτογραφίας. Το **1957** πήρε τη μεγάλη απόφαση μαζί με τον αδερφό του και τον πατέρα του να ιδρύσουν την εταιρεία **I.**

Καρατζόπουλος και να ξεκινήσουν την παραγωγή ελληνικών ταινιών με την ταινία «Μαρία Πενταγίτισσα».

Με τον **Κώστα Καραγιάννη** συναντήθηκαν στο λεγόμενο «Hollywood», ένα κτίριο στην Ακαδημία, στο οποίο υπήρχαν τα γραφεία της Δαμασκηνός Μιχαηλίδης και πολλά άλλα γραφεία μικρότερων εταιρειών παραγωγής. Ο **Κώστας Καραγιάννης** είχε ιδρύσει τη δική του εταιρεία παραγωγής την «**Κίκος film**» και είχε ήδη προχωρήσει στην παραγωγή 7 ταινιών με πρώτη του εμπορική επιτυχία το **1963** την ταινία «**Κόκκινα φώτα**». Στον ίδιο όροφο είχε τα γραφεία του και ο Αντώνης Καρατζόπουλος. Οι δύο άντρες συναντήθηκαν και αποφάσισαν να συνεργαστούν και να μπουν πιο επιθετικά στην αγορά του κινηματογράφου.

Τη δεκαετία του 60 ο μόνος που έκανε εμπορικές ταινίες ήταν ο Φίνος. Πολλοί μεμονωμένοι παραγωγοί είχαν προσπαθήσει κατά καιρούς να μπουν στα χωράφια του αλλά μετά από 2-3 **χρόνια έκλειναν τις εταιρείες τους γιατί δεν είχαν καλό οικονομοτεχνικό επιτελείο.** Παρ' όλα αυτά υπήρχαν πολλοί κινηματογράφοι και κυρίως αυτοί που δεν έπαιζαν τις ταινίες του Φίνου. Ο **Κώστας Καραγιάννης** μαζί με τον **Αντώνη Καρατζόπουλο** αποφάσισαν να κάνουν αυτή την εταιρεία με στόχο να παράγουν 10 ταινίες το χρόνο.

Η πρώτη ταινία που παρουσίασαν σε συνεργασία με το γραφείο εκμετάλλευσης Κουρουνιώτης και το Δήμο Σακελλαρίου ήταν «ο Παράς και ο Φουκαράς», που εισπρακτικά σημείωσε σημαντική επιτυχία. Αμέσως μετά αποφάσισαν να ιδρύσουν την «**Καραγιάννης Καρατζόπουλος**» και από το 1966 ξεκίνησαν τις παραγωγές. Αυτό που κυριολεκτικά έσωσε την εταιρεία και τη βοήθησε να αντέξει στον ανταγωνισμό του Φίνου ήταν ότι υπήρχαν οι κατάλληλοι άνθρωποι στις κατάλληλες θέσεις. Ο Αντώνης Καρατζόπουλος που γνώριζε το τεχνικό μέρος, ο Κώστας Καραγιάννης που ασχολείτο με τη σκηνοθεσία και ο μικρότερος κατά δύο χρόνια αδερφός του, **Θόδωρος Καραγιάννης**, που ανέλαβε το γραφείο εκμετάλλευσης της εταιρείας και το έκανε ίσως το καλύτερο σε εκείνα τα χρόνια. Όλες οι ταινίες που προβλήθηκαν τον πρώτο χρόνο ίδρυσης της εταιρείας κάρηνα αρκετά εισιτήρια για να καλύψουν τον προϋπολογισμό τους. Σύντομα η «**Καραγιάννης Καρατζόπουλος**» με τους τρεις άντρες τοποθετημένους τον καθένα στο δικό του πόστο κατόρθωσε να παράγει, μαζί με τις συμπαραγωγές που χρηματοδοτούσε, **20 ταινίες το χρόνο.**

Αύξησαν πολύ τα κασέ των ηθοποιών προκειμένου να κατορθώσουν να αποσπάσουν κάποιους ηθοποιούς από τον Φίνο, που μέχρι τότε είχε μόνιμη συνεργασία μαζί τους, όπως την Αλίκη Βουγιουκλάκη, τη Ρένα Βλαχοπούλου, τον Κώστα Βουτσά κ.α.. Την επόμενη χρονιά από την ίδρυση της εταιρείας γυρίσανε την ταινία «**Το Πιο Λαμπρό Αστéρι**» (1967), και κατάφεραν να κατακτήσουν την κορυφή στον πίνακα των εμπορικότερων ταινιών της χρονιάς εκτοπίζοντας την παντοκρατορία της «Φίνος Φιλμ».

Μετά το 1973 η παραγωγή της εταιρείας μειώθηκε κατακόρυφα, εξαιτίας της εισόδου της τηλεόρασης. Η τηλεόραση προκάλεσε δραστική μείωση στα εισιτήρια των κινηματογράφων και έτσι οι ταινίες που γινόντουσαν είχαν πολύ χαμηλό προϋπολογισμό και το αποτέλεσμα δεν ήταν ικανοποιητικό. Συνολικά η εταιρεία έχει παράγει μαζί με τις συμπαραγωγές **110 ταινίες.** Από τις ταινίες της Καραγιάννη – Καρατζόπουλος έχουν λάβει μέρος στο ΦΕΚΘ οι ταινίες «Ο μπλοφατζής» (1969) που κέρδισε το βραβείο α' ανδρικού ρόλου, «Μια γυναίκα στην αντίσταση» (1970) ως επίσημη συμμετοχή, «Υποβρύχιο Παπανικολής» (1971) που πήρε τιμητική διάκριση και η «Καταναλωτική κοινωνία» (1971) ως επίσημη συμμετοχή.

<http://www.karagiannis-karatzopoulos.gr/organismos/poioi-eimaste>

3. Η εταιρεία παραγωγής Δαμασκηνός –Μιχαηλίδης

Ελληνική κινηματογραφική εταιρεία, η οποία ιδρύθηκε το 1946 από τους Θεοφάνη Δαμασκηνό και Βίκτωρα Μιχαηλίδη ως εταιρεία διανομής. Η εταιρεία ξεκίνησε δειλά-δειλά με συμπαραγωγές και το 1959 έκανε την πρώτη της παραγωγή, «Αμαρυλλίς, το κορίτσι της αγάπης». Μέχρι το 1970 έκανε την παραγωγή ή συμπαραγωγή σε 31 ταινίες, μερικές από τις οποίες είναι από τις σημαντικότερες του ελληνικού κινηματογράφου. Οι ταινίες τους έκαναν επιτυχία και στο εξωτερικό, κάποιες κέρδισαν υποψηφιότητες για Όσκαρ, όπως «Τα κόκκινα φανάρια» (1963) και «Το χρώμα βάφτηκε κόκκινο» (1965) που κέρδισαν υποψηφιότητες για Όσκαρ καλύτερης ξενόγλωσσης ταινίας. Με πολλές ταινίες της συμμετείχε και στα Φεστιβάλ Καννών και Βερολίνου. Στα φεστιβάλ Θεσσαλονίκης βραβεύτηκε για τις ταινίες «Εγκλημα στα Παρασκήνια» (1960) (βραβείο φωτογραφίας και β γυναικείου ρόλου), «Γάμος αλά Ελληνικά» (1964)(βραβείο α γυναικείου ρόλου), «Επιστροφή» (1965) (βραβείο α γυναικείου ρόλου), «Ραντεβού με μία άγνωστη» (1968) (βραβείο α γυναικείου ρόλου), «η χαραυγή της νίκης» (1971) (βραβείο β γυναικείου ρόλου). Σημαντική θεωρείται και η σύμπραξή της με την εταιρεία «Φίνος Φιλμ», με την οποία δημιούργησαν 7 ταινίες:

- Τα κίτρινα γάντια (1960)
- Χαμένα όνειρα (1961)
- Η Αλίκη στο ναυτικό (1961)
- Το χρώμα βάφτηκε κόκκινο (1965)
- Τέντυ μπού αγάπη μου (1965)
- Υπάρχει και φιλότιμο (1965)
- Ραντεβού στον αέρα (1965)

Η σημερινή ODEON, είναι μετεξέλιξη της ιστορικής εταιρείας.

Η ταινία της «Δαμασκηνός – Μιχαηλίδης» με τα περισσότερα εισιτήρια ήταν «Η κόρη μου η σοσιαλίστρια» (1966 – 1967) του Αλέκου Σακελλάριου.

<http://www.karagiannis-karatzopoulos.gr/syntelestes/item/310-damaskhnos-mixailidis>

Οι Πρωταγωνιστές

Όμως εκτός από τους σκηνοθέτες, τους μουσικοσυνθέτες, τους παραγωγούς αν δεν υπήρχαν ταλαντούχοι ηθοποιοί, οι ταινίες θα έμεναν στην αφάνεια. Και πράγματι αυτό που χαρακτήριζε τον παλιό ελληνικό κινηματογράφο είναι οι εργατικοί και κυρίως ταλαντούχοι ηθοποιοί. Άλλωστε, γι αυτό οι ταινίες αυτές συνεχίζουν να προβάλλονται ακόμα και σήμερα στην τηλεοπτική οθόνη.

Έτσι λοιπόν, από τα πρώτα βήματα του ελληνικού κινηματογράφου έκαναν την εμφάνισή τους ο μοναδικός Βασίλης Λογοθετίδης, η Κατίνα Παξινού, ο Σπύρος Φωκάς, η Έλλη Λαμπέτη, είναι μερικοί ηθοποιοί που έτυχαν διεθνούς αναγνώρισης. Από την άλλη οι ηθοποιοί της εγχώριας κινηματογραφικής παραγωγής και κυρίως αυτοί που προσφέρανε άφθονο γέλιο με το ταλέντο τους είναι πολλοί, όπως ο Νίκος Σταυρίδης, ο Βασίλης Αυλωνίτης, ο Μίμης Φωτόπουλος ο Ντίνος Ηλιόπουλος, ο Κώστας Χατζηχρήστος, ο Λάμπρος Κωνσταντάρας, ο Κώστας Βουτσάς, ο Διονύσης Παπαγιαννόπουλος, ο Σωτήρης Μουστάκας, ο Θανάσης Βέγγος, κ.ά.

Από την πλευρά των Ελληνίδων ηθοποιών πρέπει να αναφερθούν η Γεωργία Βασιλειάδου, η Ρένα Βλαχοπούλου, η Αλίκη Βουγιουκλάκη, η Μάρω Κοντού με την εξαιρετική φωτογένεια, η Τζένη Καρέζη, η Ζωή Λάσκαρη, η Μάρθα Βούρτση, η Μάρθα Καραγιάννη, η Μαίρη Χρονοπούλου και πολλές άλλες που άφησαν το στίγμα τους.

<http://www.agrinioart.gr/?p=11020>

Ο ρόλος του Ηθοποιού

Ο ηθοποιός είναι ο καλλιτέχνης που συμμετέχει σε θεατρική παράσταση ή σε κινηματογραφικό, τηλεοπτικό, ραδιοφωνικό έργο και ερμηνεύει ρόλο. Η λέξη είναι σύνθετη από το ρήμα «ποιώ» και το ουσιαστικό «ήθος» που στην Αρχαία Γλώσσα σήμαινε χαρακτήρας. Ηθοποιός σημαίνει αυτός που φτιάχνει - υποδύεται- κάποιον χαρακτήρα.

1. Λάμπρος Κωνσταντάρας

Ο Λάμπρος Κωνσταντάρας γεννήθηκε στις 13 Μαρτίου του 1913 στην Αθήνα και πέθανε στις 28 Ιουνίου του 1985. Σπούδασε στο Παρίσι στη θεατρική σχολή του σπουδαίου γάλλου θεατράνθρωπου Λουί Ζουβέ, από την οποία αποφοίτησε το 1933. Έκανε το θεατρικό του ντεμπούτο το 1937 στη Γαλλία, ενώ την επόμενη χρονιά επέστρεψε στην Αθήνα και ξεκίνησε την καριέρα του ως ηθοποιός στο έργο «Τα παράσημα της γριούλας».

Ο Λάμπρος Κωνσταντάρας έγινε ιδιαίτερα δημοφιλής, κυρίως, μέσα από τη μεγάλη οθόνη. Υπήρξε πρωταγωνιστής από την πρώτη κιόλας ταινία του, «Το τραγούδι του χωρισμού» (1940), ενώ κράτησε τους πρώτους ρόλους και σε περίπου 80 ακόμα ταινίες. Διακρίθηκε στο ρόλο του ώριμου, πλούσιου και γυναικά σε ταινίες όπως «Ο γεροντοκόρος» (1967), «Η βίλα των οργίων» (1964), «Κάτι κουρασμένα παλικάρια» (1967), «Υπάρχει και φιλότιμο» (1965), «Ο στρίγγλος που έγινε αρνάκι» (1967) ή του «πατέρα» αρκετών γνωστών σταρ της εποχής σε ταινίες όπως «Η Αλίκη στο Ναυτικό» (1961), «Η κόρη μου η σοσιαλίστρια» (1966), «Χτυποκάρδια στα θρανία» (1963).

Το 1969 κέρδισε το βραβείο ερμηνείας στο Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης για την ερμηνεία του στην ταινία «Ο Μπλοφατζής» (1969). Η τελευταία του ταινία ήταν «Ο Λαμπρούκος μπαλαντέρ» (1981).

Το πηγαίο ταλέντο του Λάμπρου Κωνσταντάρα διαφαίνεται μέσα από τη μεγάλη γκάμα των ρόλων που ερμήνευσε, τόσο στον κινηματογράφο, όσο και στο θέατρο. Στα πρώτα του βήματα εμφανίστηκε σε δραματικούς ρόλους, ακόμη και ως ζεν-πρεμιέ, ενώ στη συνέχεια ειδικεύτηκε σε πιο κωμικούς, ως φίλος ή πατέρας -καλοσυνάτος, ανοιχτόκαρδος, ακόμη και αυστηρός πότε - πότε γυναικάς και χιουμορίστας.

<http://www.sansimera.gr/biographies/25#ixzz2AcmSLMjB>

2. Ντίνος Ηλιόπουλος

Ο Ντίνος Ηλιόπουλος γεννήθηκε το 1915 στην Αλεξάνδρεια της Αιγύπτου από Έλληνες γονείς.

Μετά από την οικονομική κρίση του 1929, όλη η οικογένεια μεταναστεύει στη Μασσαλία, όπου ο Ντίνος τελειώνει το Γυμνάσιο. Το 1935 επιστρέφουν στην Αθήνα και μπαίνει στην σχολή Γιαννούλη Σαραντίδη για να σπουδάσει θέατρο. Μάθαινε κινηματογράφο από τους Βακαλό, Καστανάκη, Καραγάτση, Θεοδοκά, Σιδέρη και Γιαννίδη. Το 1948 κάνει την πρώτη του εμφάνιση στον κινηματογράφο με την ταινία «Εκατό χιλιάδες λίρες», σε σκηνοθεσία Αλέκου Λειβαδίτη και σε σενάριο του Νίκου Τσιφόρου. Το 1951 θα σκηνοθετήσει, μαζί με το Μίμη Φωτόπουλο, το «Προπαντός ψυχραιμία», και το 1966 θα σκηνοθετήσει τη δεύτερη και τελευταία ταινία του, αυτή τη φορά μαζί με τον Παύλο Φιλίππου, «Ότι λάμπει είναι χρυσός», μια ακόμη κωμωδία. Ο Ντίνος Ηλιόπουλος ξεχωρίζει στον κινηματογράφο διότι δεν έχει μια απόλυτη τυποποίηση μορφή. Έχει παίξει το ίδιο καλά στην κωμωδία όσο και στην τραγωδία. Ο ερωτευμένος καθηγητής, στη

«Διαγωγή μηδέν» (1949) των Μιχάλη Γαζιάδη και Γιάννη Φιλίππου, και στην «Οικογένεια Παπαδοπούλου» (1960) του Ροβήρου Μανθούλη, ο ξένοιαστος τυχοδιώκτης, στο «Προπαντός ψυχραιμία» (1951) του ίδιου και του Φωτόπουλου, ο τίμιος και εργατικός, αλλά θύμα και φουκαράς υπαλληλάκος, στο «Κοροϊδάκι της δεσποινίδος» (1960) και στο «Φωνάζει ο κλέφτης» (1965) του Γιάννη Δαλιανίδη, ο καταφερτζής και ταλαντούχος μικροαπατεώνας, στο «Ζητείται ψεύτης» (1961) του Γιάννη Δαλιανίδη, στον «Πιο καλό μαθητή» (1968) του Κώστα Ανδρίτσου, και στο «Δόλωμα» (1964) του Αλέκου Σακελλάριου, ο άτυχος νέος που δεν του δίνουν σημασία οι γυναίκες, στο «Εκατό χιλιάδες λίρες» (1948) του Αλέκου Λειβαδίτη, στους «Απάχηδες των Αθηνών» (1950) του Ηλία Παρασκευά, στην «Εύα» (1953) της Μαρίας Πλυτά, ο περιζήτητος γόης, στο «Κάθε εμπόδιο για καλό» (1958) του Χρήστου Αποστόλου, στο «Τέσσερεις νύφες κι ένας γαμπρός» (1958) του Τζανή Αλιφέρη, στο «Μερικοί το προτιμούν κρύο» (1962) του Γιάννη Δαλιανίδη. Αν σε όλα αυτά αναφέρουμε το ρόλο του στο «Δράκο» (1956) του Νίκου Κούνδουρου, ίσως η ταινία που διαφοροποίησε τον Ηλιόπουλο και με την οποία το πρόσωπό του έχει προβληθεί σε όλο τον κόσμο, διότι είναι ανάμεσα στις 100 καλύτερες ταινίες παγκοσμίως, αλλά και στο «Καλημέρα Αθήνα» (1960) του Γρηγόρη Γρηγορίου, τότε θα δούμε ότι ο Ηλιόπουλος δε δημιουργεί κανένα τύπο.

Μέσα από τις ταινίες του μπορεί να δει κανείς εύκολα πως ο Ηλιόπουλος μπορεί να χειριστεί την κίνηση, χέρια, κεφάλι, όλο το σώμα, έτσι ώστε το ίδιο το σώμα να είναι ένα κείμενο.

<http://www.cinemainfo.gr/actors/greekactors/ntinosiliopoulos/index.html>

<http://www.sansimera.gr/biographies/33>

3. Θανάσης Βέγγος

Έλληνας, κυρίως κωμικός, ηθοποιός που πρωτοεμφανίστηκε στον κινηματογράφο στην ταινία του Νίκου Κούνδουρου "Μαγική Πόλη" (1954). Γεννήθηκε στο Νέο Φάληρο, στις 29 Μαΐου του 1927 από τον Βασίλη και την Ευδοκία Βέγγου, των οποίων ήταν και το μοναδικό παιδί. Έχει παίξει σε 120 κινηματογραφικές ταινίες, σε 52 από τις οποίες ως πρωταγωνιστής και από αυτές έχει σκηνοθετήσει (πρωταγωνιστώντας ταυτόχρονα) επτά ταινίες.

Τα χρόνια 1948-1950 γνωρίστηκε με τον μετέπειτα γνωστό σκηνοθέτη Νίκο Κούνδουρο, τον άνθρωπο που θα άλλαζε την πορεία της ζωής του. Ήταν το 1953 όταν τον κάλεσε ο Κούνδουρος να παίξει στη «Μαγική πόλη»(1954), την πρώτη ταινία της καριέρας του.

Στον «Δράκο»(1956), τη δεύτερη ταινία του Κούνδουρου, ο Βέγγος θα φάει τις τρεις πρώτες θεαματικές φάπες, που θα ανοίξουν τους ασκούς της σφαλιάρας η οποία καταδιώκει τον Θανάση Βέγγο σε ολόκληρη την κινηματογραφική σταδιοδρομία του. Έτσι ο εκφραστικός ηθοποιός με τη φαλάκρα, το συμπαθητικό πρόσωπο, την αβέβαιη έκφραση, μπήκε δυναμικά στον χώρο του κινηματογράφου, χωρίς να έχει προϋπηρεσία στο θέατρο.

Ήταν ένας ερασιτέχνης που για να επιβιώσει έπαιζε μικρούς ρόλους και παράλληλα έκανε ένα σωρό δουλειές κυρίως του φροντιστή σε ταινίες. Αυτή την περίοδο εμφανίστηκε σε μερικές από τις πιο ιστορικές ταινίες του ελληνικού κινηματογράφου, όπως «Ο δράκος» (1956), «Διακοπές στην Αίγινα» (1958), «Μανταλένα» (1960), «Ο Ηλίας του 16^{ου}» (1959), «Ποτέ την Κυριακή»(1960). Ο πρώτος του μεγάλος ρόλος είναι μαζί με τον Νίκο Σταυρίδη στην ταινία «Οι δοσατζήδες» του 1960. Τον ίδιο καιρό, το 1959, πήρε άδεια ασκήσεως επαγγέλματος ηθοποιού, όχι από Σχολή αλλά ως εξαιρετικό ταλέντο με εξετάσεις σε ειδική επιτροπή και έτσι έπαιξε σημαντικότερους ρόλους. Η πρώτη του θεατρική παράσταση ήταν στην επιθεώρηση «Ομόνοια πλατς-πλουτς», δίπλα στους Νίκο Ρίζο και Γιάννη Γκιωνάκη, επίσης το 1959.

Στην δεκαετία του '60 ίδρυσε δική του εταιρεία παραγωγής «ΘΒ-Ταινίες Γέλιου» και παρήγαγε πλήθος ταινιών που τις σκηνοθετούσε ο ίδιος ή συνεργαζόμενος με τον Πάνο Γλυκοφρύδη και τον Ερρίκο Θαλασσινό, όπως «Φανερός πράκτωρ 000» (1967), «Τρελός, παλαβός και Βέγγος» (1967), «Ποιος Θανάσης;» (1969), «Δόκτωρ Ζι-Βέγγος» (1968).

Μολονότι, λοιπόν, συμμετείχε σε αρκετές ενδιαφέρουσες και ονομαστές ταινίες («Το κορίτσι με τα μαύρα» (1956) του Μιχάλη Κακογιάννη, «Ο Μιμίκος και η Μαίρη»(1958) του Γρηγόρη Γρηγορίου, «Ο Ηλίας του 16ου» (1958)του Αλέκου Σακελλάριου, «Μανταλένα» (1960) του Ντίνου Δημόπουλου, «Ποτέ την Κυριακή»(1960) του Ζυλ Ντασσέν, «Ψηλά τα χέρια, Χίτλερ» (1962) του Ροβήρου Μανθούλη, «Ήσυχες μέρες του Αυγούστου» (1991) του Παντελή Βούλγαρη, «Το βλέμμα του Οδυσσέα» (1995) του Θόδωρου Αγγελόπουλου, «Το αίνιγμα» (2002) του Γιάννη Σολδάτου), οι ταινίες αυτές είναι που δημιούργησαν τον θρύλο του, που τον έκαναν τον πρώτο ακραιφνή ηθοποιό κωμωδίας του ελληνικού κινηματογράφου.

Δημιούργησε τον τύπο του κατατρεγμένου λαϊκού ανθρώπου, του φουκαρά, του γκαφατζή, του άνεργου, του τίμιου και εργατικού, που κάνει κάθε δουλειά για να επιβιώσει, του αγχωμένου, του πολυτεχνίτη και ερημοσπίτη, του καλοκάγαθου και πρόθυμου, του ονειροπόλου και προδομένου, του αιώνιου θύματος με την απεριόριστη αισιοδοξία.

Ο Βέγγος εισήγαγε στον κινηματογράφο ένα ιδιαίτερα δικό του στυλ, γεμάτο κωμικό οίστρο και αεικίνητο. Με τον Βέγγο ο ελληνικός κινηματογράφος, ο λεγόμενος λαϊκός, βρήκε τον ιδανικότερο τύπο του, μια μοντέρνα εκδοχή του Καραγκιόζη ή έναν Έλληνα Σαρλό.

<http://www.veggos.gr/>

<http://el.wikipedia.org/>

<http://www.sansimera.gr/biographies/415>

4. Νίκος Ξανθόπουλος

Ο **Νίκος Ξανθόπουλος** είναι Έλληνας ηθοποιός ο οποίος έγινε πολύ γνωστός και δημοφιλής τη

δεκαετία του '60, ως πρωταγωνιστής **δραματικών ταινιών** ερμηνεύοντας το ρόλο του φτωχού και κατατρεγμένου **λαϊκού παιδιού**, που ζει μέσα στη δυστυχία, αλλά τελικά λυτρώνεται. Γεννήθηκε στην Αθήνα, το 1934. Σπούδασε στη Σχολή του Εθνικού θεάτρου. Ηθοποιός της σκηνής από το 1957 ως το 1963, αφοσιώθηκε τελικά στον κινηματογράφο.

Η **πρώτη** του **εμφάνιση** στον **κινηματογράφο** έγινε το **1958**, στην κωμωδία του Φίλιππα Φυλακτού, «Το εισπρακτοράκι», και έπαιξε στο πλευρό του Βασίλη Αυλωνίτη και του Νίκου Ρίζου. Ως **πρωταγωνιστής** του **κινηματογράφου**, καθιερώθηκε από το σκηνοθέτη – παραγωγό Απόστολο Τεγόπουλο και την εταιρία παραγωγής του «**Κλακ Φιλμ**» με την οποία άρχισε

αποκλειστική συνεργασία από το 1964 μέχρι το 1971, σε **μουσικές δραματικές ταινίες**.

Το **1963** έπαιξε στην ταινία «**Πληγωμένες Καρδιές**» στην οποία υποδύθηκε τον κακό κουνιάδο.

Η αρχή των τυποποιημένων ρόλων του έγινε ένα χρόνο αργότερα, στην ταινία «**Αγάπησα και Πόνεσα**». Έτσι, ο Ξανθόπουλος καθιερώθηκε στη συνείδηση του κόσμου **ως το παιδί του λαού**. Για τις ανάγκες των ταινιών, στις οποίες πρωταγωνιστούσε, έγινε τραγουδιστής υπό την καθοδήγηση του Απόστολου Καλδάρα και της Ευτυχίας Παπαγιαννοπούλου. Χαρακτηριστικές ταινίες του Νίκου Ξανθόπουλου είναι: «**Σταχτοπούτα**» (1960), «Το κορίτσι του δρόμου» (1960), «Δεν γνώρισα μητέρα» (1962), «Αγάπησα και πόνεσα» (1963), «Για την αγάπη του παιδιού μου» (1963), «Πληγωμένες καρδιές» (1963), «Είναι μεγάλος ο καημός» (1964), «Ο ζητιάνος μιας αγάπης» (1964), «Καρδιά μου πάψε να πονάς» (1965), «Περιφρόνα με γλυκιά μου» (1965), «Ο άνθρωπος που γύρισε από τον πόνο» (1966), «Ο κατατρεγμένος» (1966), «Η καρδιά ενός αλήτη» (1968), «Η Οδύσσεια ενός ξεριζωμένου» (1969).

<http://www.ishow.gr/personBio.asp?guid=730B1761-15DD-4BA3-8907-C32348DAFB0C>

<http://www.newsbeast.gr/greece/arthro/353312/ti-kanei-simera-o-nikos-xanthopoulos/>
<http://www.nikosxanthopoulos.com/biography/index.html>
http://el.wikipedia.org/wiki/Νίκος_Ξανθόπουλος

5. Νίκος Κούρκουλος

Ο **Νίκος Κούρκουλος** υπήρξε ο **γοητευτικός** του Ελληνικού Κινηματογράφου. Γεννήθηκε στην Αθήνα, το **1934** και πέθανε το **2007**. Η αγάπη του για το διάβασμα, κυρίως θεατρικών βιβλίων, τον οδήγησε να γίνει ηθοποιός. Στην απόφαση αυτή έπαιξε σημαντικό ρόλο ο **Μάνος Κατράκης**, τον οποίον ο Κούρκουλος εκτιμούσε απεριόριστα και τον καθοδήγησε να δώσει εξετάσεις στην Δραματική Σχολή του Εθνικού Θεάτρου, απ' όπου αποφοίτησε το 1958. Το **1957** εμφανίζεται για πρώτη φορά στον κινηματογράφο, στην ταινία «**Ο μπαρμπα-Γιάννης ο κανατάς**», με συμπρωταγωνιστή τον Βασίλη Αυλωνίτη. Το 1958-59 πραγματοποιεί την πρώτη του θεατρική εμφάνιση, δίπλα στην Έλλη Λαμπέτη και τον Δημήτρη Χορν, στην «Κυρία με τις Καμέλιες» του Αλέξανδρου Δουμά.

Στο θέατρο τον είδε ο Γιάννης Δαλιανίδης και τον πήρε για να παίξει σε ταινίες που παρήγαγε η Φίνος Φιλμ. Η ταινία «**Κατήφορος**» (1961), σε σκηνοθεσία του Γιάννη Δαλιανίδη, με τη Ζωή Λάσκαρη και τον Κώστα Βουτσά, ήταν η μεγάλη του εμπορική επιτυχία. Ταινίες όπως αυτή, αλλά και «**Κοινωνία ώρα μηδέν**» (1966), σε σκηνοθεσία του Ντίνου Δημόπουλου, «**Λόλα**» (1964), πάλι σε σκηνοθεσία του Ντίνου Δημόπουλου, «**Το χώμα βάφτηκε κόκκινο**» (1965), σε σκηνοθεσία του Βασίλη Γεωργιάδη, τον καθιέρωσαν σαν το σκληρό, δίκαιο, καλόκαρδο άνδρα. ο Νίκος Κούρκουλος, όμως, υπήρξε κι ένας από τους μεγαλύτερους **ζεν πρεμιέ** του ελληνικού κινηματογράφου. Πρωταγωνίστησε σε περισσότερες από 30 ταινίες, πέρα από αυτές που αναφέραμε ήδη, αξίζει να αναφέρουμε τις: «**Η κυρία δήμαρχος**» (1960), «**Αδίστακτοι**» (1965), «**Ορατότης μηδέν**» (1970), «**Ο Αστραπόγιαννος**» (1970). Βραβεύτηκε δύο φορές στο **Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης**, με βραβεία α' ανδρικού ρόλου, για την ερμηνεία του στους «**Αδίστακτους**» (1965) και τον «**Αστραπόγιαννο**» (1970).

[Νίκος Κούρκουλος \(1934-2007\) - Ο ωραίος του ελληνικού κινηματογράφου | Πάρε-Δώσε](http://www.pare-dose.net/?p=75#ixzz2HyAlASt6)

<http://www.pare-dose.net/?p=75>

http://el.wikipedia.org/wiki/Νίκος_Κούρκουλος

6. Νίκος Σταυρίδης

Ο **Νίκος Σταυρίδης** ήταν σπουδαίος **κωμικός** του θεάτρου και του κινηματογράφου. Γεννήθηκε το 1910 στη Σάμο. Από μικρός έδειξε τις καλλιτεχνικές ανησυχίες του και ασχολήθηκε νωρίς με την υποκριτική. Για πρώτη φορά ανέβηκε στο σανίδι το 1929 στην παράσταση Λοβιτούρα.

Ο δρόμος προς την επιτυχία δεν ήταν από την αρχή στρωμένος με ροδοπέταλα. Ο άγνωστος ακόμη ηθοποιός έψαχνε δουλειά στο θέατρο κι έλεγε τραγούδια. Το 1939 ασχολήθηκε με την οπερέτα και στη συνέχεια με την επιθεώρηση. Αγαπούσε τα ταξίδια και έκανε τακτικά περιοδείες στο εξωτερικό με θιάσους που σχημάτιζε με γνωστούς ηθοποιούς, όπως Ρένα Βλαχοπούλου, Μάρικα Νέζερ, αδελφές Καλουτά, Διονύσιος Παπαγιαννόπουλος.

Περισσότερο θεατρικός ηθοποιός, καταπιάστηκε με τον κινηματογράφο σε σχετικά μεγάλη ηλικία. Ντεμπούτο στη μεγάλη οθόνη έκανε με την κωμωδία του Νίκου Τσιφόρου «**Έλα στο Θείο**» (1950), σε παραγωγή Φίνος Φιλμ. Έως το 1972 συμμετείχε σε περισσότερες από 120 ταινίες, από τις οποίες ξεχωρίζουν: «**Η Ωραία των Αθηνών**» (1954), «**Οι παπατζήδες**» (1954), «**Γραφείο συνοικεσίων**» (1956), «**Μπάρμπα-Γιάννης ο Κανατάς**» (1957), «**Η Φτώχεια θέλει Καλοπέραση**» (1958), «**Τα κίτρινα γάντια**» (1960), «**Η Χιονάτη και τα 7 γεροντοπαλικάρα**» (1960), «**Σταμάτης και Γρηγόρης**» (1962), «**Η Αθήνα την νύχτα**» (1962), «**Κορόιδο Γαμπρέ**» (1962), «**Ζητείται τίμιος**» (1963), «**Ο αδελφός μου ο τροχονόμος**» (1963), «**Ψυχραιμία Ναπολέων**» (1968), «**Ξύπνα καημένη Περικλή**» (1969), «**Ο άνθρωπος ρολόι**» (1972). Ο Νίκος Σταυρίδης ήταν απλός και προσιτός. Προτιμούσε να βλέπει τις ταινίες του σε θερινά σινεμά ανάμεσα στο κοινό, παρά να παρευρίσκεται στις επίσημες πρεμιέρες. Πέθανε σε ηλικία 77 ετών, στη γενέτειρά του τη Σάμο, στις 12 Δεκεμβρίου του 1987.

<http://www.sansimera.gr/biographies>

7. Διονύσης Παπαγιαννόπουλος

Ο Διονύσης Παπαγιαννόπουλος γεννήθηκε στο Διακοφτό Αχαΐας στις 12 Ιουλίου 1912. Σπούδασε στην Αθήνα στη δραματική σχολή του Εθνικού Θεάτρου. Την πρώτη του εμφάνιση στη σκηνή την έκανε στον ρόλο του ιπότη στον «**Βασιλιά Ληρ**». Στο Εθνικό Θέατρο παρέμεινε μέχρι το 1941. Συνολικά για 46 χρόνια, ερμήνευσε και έπαιξε στους μεγαλύτερους θιάσους της εποχής του. Πρώτη του ταινία ήταν, το 1947, τα «**Παιδιά της Αθήνας**». Συνολικά έπαιξε σε 136 ταινίες, ανάμεσά τους «**Ένας ιπότης για τη Βασούλα**», «**Η βίλα των οργίων**», «**Ο κυρ Γιώργης εκπαιδεύεται**», «**Φουσκοθαλασσιές**», «**Ο Κύριος Πτέραρχος**» κ.τ.λ. Τελευταία ταινία του ήταν το «**Ταξίδι στα Κύθηρα**».

Έπαιξε και στην τηλεόραση όπου ο ρόλος του Μπάρμπα-Γιώργου στο «**Λούνα-Παρκ**» τον καθιέρωσε στη λαϊκή συνείδηση. Το 1968 βραβεύτηκε με το βραβείο των Ελλήνων κριτικών για την ταινία **Το κανόνι και το αηδόνι**.

8. Αλίκη Βουγιουκλάκη

Η **Αλίκη Βουγιουκλάκη** γεννήθηκε το **1934** στην Αθήνα. Το **1952** έδωσε κρυφά από την οικογένειά της εξετάσεις στη **Δραματική Σχολή του Εθνικού Θεάτρου** από την οποία αποφοίτησε τρία. Προτού ακόμη αποφοιτήσει από τη Σχολή ξεκίνησε τη σταδιοδρομία της από το θέατρο. Ο πρώτος της θεατρικός ρόλος ήταν στο έργο «**Κατά Φαντασίαν Ασθενής του Μολιέρου**» το 1953 και η πρώτη της κινηματογραφική εμφάνιση έγινε στην ταινία «**Το Ποντικάκι**» το **1954**.

Σύντομα καθιερώθηκε στο χώρο και λόγω της εξαιρετικής δημοτικότητας που απέκτησε στο ευρύ κοινό ονομάστηκε (από τον Φιλοποίμενα Φίνο αρχικά) "**Εθνική Σταρ**" της Ελλάδας. Το **1960**, κέρδισε το **βραβείο ερμηνείας Α' Γυναικείου** ρόλου στο **1ο Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης** για την ερμηνεία της στην ταινία «**Μανταλένα**», σε σκηνοθεσία Ντίνου Δημόπουλου, ενώ η ίδια ταινία εκπροσώπησε την Ελλάδα στο διεθνές κινηματογραφικό **Φεστιβάλ των Καννών**, όπου άφησε πάρα πολύ καλές εντυπώσεις.

Το 1961 η Αλίκη Βουγιουκλάκη συγκρότησε τον δικό της θίασο, ανεβάζοντας τα έργα **Καίσαρ και Κλεοπάτρα**, **Χτυποκάρδια** στο θρανίο κ.α. Αργότερα γνωρίστηκε με τον Φιλοποίμενα Φίνο και άρχισε μια μόνιμη συνεργασία με την εταιρία του, τη Φίνος Φιλμ. Μαζί έκαναν μερικές

από τις μεγαλύτερες εισπρακτικές επιτυχίες του ελληνικού κινηματογράφου, ανάμεσά τους οι ταινίες «Η Αλίκη στο ναυτικό», «Η Λίζα και η άλλη», «Η κόρη μου η Σοσιαλίστρια», «Η Μαρία της Σιωπής», «Ο αγαπητικός της Βοσκοπούλας», «Το κορίτσι με τα παραμύθια», «Διακοπές στην Αίγινα», «Ερωτας στους αμμόλοφους», «Αστέρω», «Το ξύλο βγήκε από τον παράδεισο», «Υπολοχαγός Νατάσσα» και «Η ψεύτρα». Οι ρόλοι της, κατά κανόνα της **χαριτωμένης σκανδαλιάρας κοπέλας**, είχαν μεγάλη απήχηση στο κοινό και εξασφάλισαν στην ηθοποιό σπάνια δημοτικότητα ενώ η ταινία «Υπολοχαγός Νατάσσα» ήταν η μεγαλύτερη εισπρακτική επιτυχία στην ιστορία του ελληνικού κινηματογράφου για τρεις δεκαετίες.

Η σημαντική εμπορική κάμψη που σημείωσε από τις αρχές της δεκαετίας του 1970 ο ελληνικός κινηματογράφος ώθησε τη Βουγιουκλάκη να ασχοληθεί σχεδόν αποκλειστικά με το θέατρο.

Το ευρύ κοινό στήριξε πάντοτε τη Βουγιουκλάκη σε όλα της τα καλλιτεχνικά εγχειρήματα.

Ωστόσο μια μερίδα της κριτικής διατύπωσε αρκετές επιφυλάξεις, όχι τόσο για το ταλέντο της και τον επαγγελματισμό της όσο για τους μανιερισμούς και τα στερεότυπα που εισήγαγε στον χώρο του θεάματος. Παρά τις όποιες αδυναμίες της, η Βουγιουκλάκη όχι απλώς ως ηθοποιός αλλά ως είδωλο κατέληξε να αντιπροσωπεύει καλύτερα από κάθε άλλο καλλιτέχνη μια ολόκληρη εποχή της μεταπολεμικής Ελλάδας που έχει πολιτογραφηθεί στην κοινή συνείδηση ως η **εποχή της νεότητας και της αθωότητας**.

Οι ταινίες θα μείνουν να μας θυμίζουν όχι μόνο αυτή, αλλά μια εποχή που δύσκολα μπορεί να ξαναδημιουργηθεί στην Ελλάδα.

http://el.wikipedia.org/wiki/Αλίκη_Βουγιουκλάκη

<http://www.cinemainfo.gr/actors/greekactors/alikivougiouklaki/index.html>

Μία άποψη της κινηματογραφικής της πλευράς (από τον Γιάννη Φραγκούλη)

Η Βουγιουκλάκη, από τα πρώτα βήματά της στον κινηματογράφο, ήταν η **ενσάρκωση της ερωτικής εικόνας** της γυναίκας που ποθεί και ποθείτε.

Η Βουγιουκλάκη πρόσεχε και διάλεγε τους ρόλους που έπαιζε στον κινηματογράφο, πολλές φορές τους προσάρμοζε έτσι ώστε να πηγαίνουν στην ήδη διαμορφωμένη εικόνα της, ασκώντας πιέσεις στους παραγωγούς και, ουσιαστικά, στο σεναριογράφο και το σκηνοθέτη. Όταν εμφανίστηκε η Βουγιουκλάκη στον κινηματογράφο είναι η εποχή που η Ελλάδα έχει βγει από την εμφυλιακή περίοδό της και μπαίνει στη διαδικασία της ανάπτυξης και της θεμελίωσης του νέου ελληνικού Κράτους. Επιτακτική ανάγκη ήταν η **δημιουργία ενός συμβόλου που θα δημιουργούσε την εικόνα ενός άλλου τρόπου ζωής**.

Οι νέες παράμετροι ήταν οι εξής: η γυναίκα πρέπει να εκπέμπει ερωτισμό, πρέπει να είναι μέσα στο πλαίσιο της ηθικής, έτσι όπως την όριζε το κατεστημένο που κυβερνούσε τότε, πρέπει να πιστεύει και να υπηρετεί το ελληνικό έθνος, γυρνώντας την πλάτη σε φυγόκεντρες δυνάμεις -κατ'αυτούς- που δεν ήταν άλλες από τις προοδευτικές και αριστερές αντιλήψεις, πρέπει να έχει το δικό της λόγο και μια ισχυρή προσωπικότητα, να είναι ικανή να σταθεί ενάντια στον άντρα, να υψώσει το ανάστημά της, την κατάλληλη όμως στιγμή να υποχωρήσει, έτσι ώστε να εξυπηρετηθεί το τρίπολο Πατρίς-Θρησκεία-Οικογένεια. Αυτό είναι το ιδεολογικό και θεωρητικό υπόβαθρο της κατασκευής του ινδάλματος της Βουγιουκλάκη

Θα μπορούσαμε να δούμε την αρχιτεκτονική των κωδίκων που φτιάχνουν αυτή την εικόνα, με τη σειρά της εμφάνισής τους, κάπως έτσι.

Εμφανίζεται ένα αθώο κοριτσάκι, εντελώς αβοήθητο, τίμιο και με διάθεση να φτιάξει τη ζωή της, κινούμενη στο πλαίσιο της ηθικής. Αυτό το κοριτσάκι μεταμορφώνεται σε μια μεγάλη κοπέλα, όμορφη που θα μπορούσε να ήταν το ιδανικό ταίρι για κάθε άντρα. Κάνει οικογένεια με τον άντρα που αγαπά. Υπερασπίζεται το ελληνικό έθνος, αν χρειαστεί μαχόμενη σκληρά για αυτό, εκεί είναι δίπλα στον αγαπημένο της, έχοντας τις ικανότητες να κάνει ένα βήμα μπροστά, θέλει όμως να τον υποστηρίξει και όχι να τον υπερβεί. Γίνεται αρχόντισσα που εκπνέει, εκτός από την αρχοντιά, ένα δέος και μια ομορφιά, κάτι που θα μπορούσαμε να το πούμε αιώνιο ελληνικό φως. Ερωτεύεται και την ερωτεύονται, είναι δύσκολη να την

κατακτήσεις, πλην όμως γίνεται εύκολη όταν θέλει να είναι δίπλα στον άντρα που έχει διαλέξει. Είναι η απόλυτη κυρίαρχος, όπως μια γυναίκα που εξουσιάζει μια χώρα, η Εβίτα Περόν, για παράδειγμα. Φτιάχνει αυτή την εικόνα των αντρών με τους οποίους σχετίζεται και όχι το αντίστροφο.

Αν δούμε λίγο πιο προσεχτικά αυτή τη διαδικασία, τότε θα καταλάβουμε ότι έχουμε να κάνουμε με την εικόνα της Γυναίκας και την εικόνα της Ελλάδας. Η ιστορία, λοιπόν, της Βουγιουκλάκη ταυτίζεται με την ιστορία της σύγχρονης Ελλάδας, την προσπάθεια της επιβολής ενός πρώιμου καπιταλισμού, ενός δορυφορικού συστήματος με κέντρο το δυτικό τρόπο διακυβέρνησης της κοινωνίας. Χάνουμε τον παραδοσιακό τρόπο διαβίωσης και μπαίνουμε σε ένα νέο όπου στο κέντρο του ενδιαφέροντος δεν είναι πλέον ο άνθρωπος αλλά οι κοινωνικές αξίες που μεταφράζονται άμεσα σε οικονομικά μεγέθη.

<http://www.cinemainfo.gr/actors/greekactors/alikivougiouklaki/about.html>

9. Ζωή Λάσκαρη

Η **Ζωή Λάσκαρη** γεννήθηκε στη **Θεσσαλονίκη** το **1944**. Το πραγματικό της όνομα είναι **Ζωή Κουρούκλη**. Το 1959 μόλις στα 16 της χρόνια στέφθηκε Σταρ Ελλάς και αυτή ήταν η αφορμή ώστε ο Γιάννης Δαλιανίδης να την επιλέξει για πρωταγωνίστρια της ταινίας "**Ο Κατήφορος**" το **1961**. Η επιτυχία της ταινίας την έκανε μία από τις μεγαλύτερες σταρ της εποχής και μόνιμη πρωταγωνίστρια του ελληνικού κινηματογράφου, υπογράφοντας αποκλειστικό συμβόλαιο με τη μεγαλύτερη ελληνική εταιρία παραγωγής, τη Φίνος Φιλμ. Από τότε πρωταγωνίστησε σε πολύ μεγάλες κινηματογραφικές επιτυχίες και σε όλα τα είδη ταινιών (κωμωδίες, δραματικές και μιούζικαλ) κατά την χρυσή περίοδο του ελληνικού κινηματογράφου.

Ο Φιλοποίμην Φίνος επέλεξε να μην κρατήσει το πραγματικό της επίθετο, προκειμένου να μη γίνεται σύγχυση με την πρώτη της ξαδέλφη Ζωή Κουρούκλη, η οποία ήταν ήδη γνωστή τραγουδίστρια. Το επίθετο Λάσκαρη επέλεξε ο Γιάννης Δαλιανίδης από την ονομασία ενός δρόμου στην Κυψέλη.

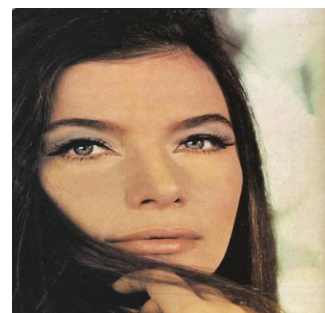
Η Ζωή Λάσκαρη μαζί με την Αλίκη Βουγιουκλάκη και την Τζένη Καρέζη θεωρούνταν οι μεγαλύτερες ντίβες της εποχής και οι πιο εμπορικές σταρ στην Ελλάδα. Η εικόνα που διαμόρφωσε μέσα από τις ταινίες της ήταν αυτή μιας **δυναμικής και μοιραίας γυναίκας**, ενώ αποτελούσε το **κρυφό απωθημένο πολλών αντρών**. Πολλές οι επιτυχίες στις οποίες πρωταγωνίστησε όπως «Μερικοί το προτιμούν κρύο», «Νόμος 4000», «Κορίτσια για φίλημα», «Στεφάνια», «Μια κυρία στα μπουζούκια», «Οι θαλασσιές οι χάντρες» και πολλές άλλες. Μετά την πτώση του εμπορικού ελληνικού κινηματογράφου στα μέσα της δεκαετίας του 1970 στράφηκε αποκλειστικά στο θέατρο.

<http://www.ishow.gr/personBio.asp?guid=9EBA7DC3-8EFE-49B3-B6F8-E8EAC11E48DE>

http://el.wikipedia.org/wiki/Ζωή_Λάσκαρη

10. Τζένη Καρέζη

Αγαπημένη ηθοποιός του θεάτρου και του κινηματογράφου, η **Τζένη Καρέζη** γεννήθηκε στην Αθήνα το **1934** και πέθανε το **1992**. Το πραγματικό της όνομα ήταν **Ευγενία Καρπούζη**. Έζησε τα παιδικά της χρόνια σε διάφορες πόλεις, ακολουθώντας στις

μεταθέσεις τους γονείς της που ήταν εκπαιδευτικοί. Η αγάπη της για το θέατρο άρχισε να εκδηλώνεται από τα μαθητικά της, ακόμη, χρόνια και εκφράστηκε με τη συμμετοχή της στις σχολικές παραστάσεις. Το 1951 –χρονιά αποφοίτησής της από την Ελληνογαλλική Σχολή– πήρε μέρος στην παράσταση της Αντιγόνης του Σοφοκλή που ανέβηκε στο REX από τους τελειόφοιτους, ερμηνεύοντας τον ομώνυμο ρόλο.

Την ίδια χρονιά έγινε δεκτή στη Δραματική Σχολή του Εθνικού Θεάτρου. Αποφοίτησε το 1954 και αμέσως χρίστηκε πρωταγωνίστρια. Ο πρώτος της ρόλος στο θεατρικό σανίδι ήταν δίπλα στη Μελίνα Μερκούρη και τον Βασίλη Διαμαντόπουλο, στο έργο «**Ωραία Ελένη**» που ανέβηκε το 1954 στο Θέατρο Κοτοπούλη. Παράλληλα, το **1955** έκανε και το **κινηματογραφικό της ντεμπούτο**, με τη «**Λατέρνα, φτώχεια και φιλότιμο**» του Αλέκου Σακελάρη, για να ακολουθήσουν περισσότερες από 30 ταινίες, όπως «Το κοροϊδάκι της δεσποινίδος» (1960), «Η νύφη το 'σκασε» (1962), «Τα κόκκινα φανάρια» (1963), «Δεσποινίς διευθυντίς» (1964), «Μια τρελή τρελή οικογένεια» (1965), «Τζένη – Τζένη» (1966), «Ένας ιππότης για τη Βασούλα» (1968), «Μια γυναίκα στην αντίσταση» (1970). Η Τζένη Καρέζη καθιέρωσε τον τίτλο της Σταρ μέσα από ένα ασυνήθιστο συνδυασμό αυστηρού ύφους, σαγηνευτικού βλέμματος και κρυφής τσαχπινιάς.

<http://www.sansimera.gr/biographies/28#ixzz2HyPsHUZM>

<http://www.tovima.gr/vimagazino/views/article/?aid=489275>

11. Ρένα Βλαχοπούλου

Η **Ρένα Βλαχοπούλου** υπήρξε ανεπανάληπτη κωμικός, ταλαντούχα και εξαιρετική τραγουδίστρια. Γεννήθηκε το **1923** στην Κέρκυρα και πέθανε το **2004** στην Αθήνα. Σπούδασε στο **Ωδείο** του Δραματικού Συλλόγου της γενέτειρας της, όπου έκανε και τις πρώτες της εμφανίσεις. Σε ηλικία 16 ετών, πρωτοδούλεψε ως τραγουδίστρια σε ζαχαροπλαστείο στη Σπιανάδα. Το **1939** κατέβηκε στην Αθήνα. Τα πρώτα της καλλιτεχνικά βήματα τα έκανε σε καφενεία και αναψυκτήρια, όπου την ανακάλυψε ο **Μίμης Τραϊφόρος** και την παρουσίασε ως νέο ταλέντο σ' ένα πρόγραμμα βαριετέ που είχε ανεβάσει στο κέντρο «**Όαση**» του Ζαππείου. Το πρώτο τραγούδι που είπε ήταν το «**Μικρή χωριατούλα**» του Πολ Μενεστρέλ, το

οποίο διασκευάστηκε αργότερα στο πασίγνωστο «Κοροΐδο Μουσολίνι», από τον Γιώργο Οικονομίδη. Στην παράσταση αυτή την άκουσε ο Μακέδος και λίγο αργότερα την προώθησε στο σανίδι, όπου έπαιξε με τις αδελφές Καλουτά και τραγούδησε ντουέτο με τη Σοφία Βέμπο.

Το **1942** γνώρισε τον μεγάλο πιανίστα της τζαζ **Γιάννη Σπάρτακο**, με τον οποίο συνεργάστηκε στο «Πάνθεον». Η συνεργασία αυτή έφερε και την επιτυχία «Θα σε πάρω να φύγουμε», που πρωτοτραγούδησε το καλοκαίρι του '44. Το **1951**, κατόπιν πρόσκλησης τούρκου παραγωγού, συμμετείχε στην ταινία «**Ανατολίτικες νύχτες**», στην οποία επανέλαβε το «Θα σε πάρω να φύγουμε» του Σπάρτακου. Η ταινία αυτή **δεν προβλήθηκε ποτέ στην Ελλάδα**.

Η Ρένα Βλαχοπούλου δεν είχε εμφανιστεί ακόμη στο θέατρο ως ηθοποιός. Το 1954 πήρε για πρώτη φορά θεατρικό ρόλο, στην επιθεώρηση «Σουσουράδα», δίπλα στον Νίκο Σταυρίδη.

Το **κινηματογραφικό της ντεμπούτο** το έκανε το **1956**, παίζοντας δίπλα στον Νίκο Ρίζο και τον Στέφανο Στρατηγό, στην πρώτη έγχρωμη ελληνική ταινία «**Πρωτευουσιάνικες περιπέτειες**» του Γιάννη Πετροπουλάκη.

Ορόσημο για την καριέρα της υπήρξε το **1962**, όταν η συμμετοχή της στην «**Οδό Ονειρών**» του Μάνου Χατζιδάκι, στο θέατρο «Μετροπόλιταν», έγινε αφορμή να την προσέξει ο **Γιάννης Δαλιανίδης** και να την κάνει πρωταγωνίστρια του μιούζικαλ «**Μερικοί το προτιμούν κρύο**» (1963). Μάλιστα ο ίδιος ο Φίνος, όταν την άκουσε να τραγουδά, φέρεται να της πρότεινε να

υπογράψει ισόβιο συμβόλαιο με την εταιρεία του, με την οποία γύρισε μερικές από τις μεγαλύτερες επιτυχίες του ελληνικού κινηματογράφου.

Ορισμένες από τις ταινίες της Ρένας Βλαχοπούλου που ξεχωρίζουν: «Κάτι να καίει» (1963), «Ένα κορίτσι για δύο» (1963), «Η χαρτοπαίχτρα» (1964), «Κορίτσια για φίλημα» (1965), «Φωνάζει ο κλέφτης» (1965), «Η βουλευτίνα» (1966), «Ραντεβού στον αέρα» (1966), «Βίβα Ρένα» (1967), «Η ζηλιάρα» (1968), «Η Παριζιάνα» (1969), «Η θεία μου η χίπισσα» (1970), «Μια τρελλή, τρελλή σαραντάρ» (1970), «Ζητείται επειγόντως γαμπρός» (1971), «Μια Ελληνίδα στο χαρέμι» (1971), «Η Ρένα είναι οφσάντ» (1972), «Η Κόμισσα της Κέρκυρας» (1972).

Από το 1972 ο ελληνικός κινηματογράφος εισήλθε σε περίοδο παρακμής, λόγω κυρίως της τηλεόρασης. Η Ρένα Βλαχοπούλου για τα επόμενα επτά χρόνια δεν γύρισε ταινίες.

Το 1995 βραβεύτηκε με το Αναμνηστικό Μετάλλιο «**Δημήτρη Ψαθά**» για την ερμηνεία της στη «**Χαρτοπαίχτρα**» του Ψαθά.

<http://www.sansimera.gr/biographies/116#ixzz2I3rbwt00>

http://el.wikipedia.org/wiki/Ρένα_Βλαχοπούλου

12. Έλενα Ναθαναήλ

Η Έλενα Ναθαναήλ εντυπωσίασε με τη μελαχρινή εύθραυστη ομορφιά της, την αριστοκρατικότητά της και τα χαρακτηριστικά μάτια της, που την ανέδειξαν αμέσως σε σταρ.

Γεννήθηκε το 1947 στην Αθήνα και πέθανε το 2008.

Το επώνυμο "Ναθαναήλ" ήταν το μητρώνυμό της. Ολόκληρο το ονοματεπώνυμο της ήταν **Ελένη Ναθαναήλ Δεληβασίλη**.

Σπούδασε στη δραματική σχολή του Πέλου Κατσέλη και πρωτοεμφανίστηκε στο σινεμά στην ταινία του Γιάννη Δαλιανίδη «**Κάτι να καίει**» (1963) σε ηλικία μόλις 16 ετών.

Το «Κάτι να καίει» ήταν το ξεκίνημα μιας λαμπρής κινηματογραφικής καριέρας για την Έλενα Ναθαναήλ. Το πρώτο της εξώφυλλο στο περιοδικό «Εικόνες» γοητεύει τον **Γερμανό**

σκηνοθέτη Ραλφ Τίλερ, που την κάλεσε να πρωταγωνιστήσει στη γερμανική ταινία «**Το Αίμα των Βελσβούγκεν**» ("Walsungen blut") του 1965. Η ταινία συμμετείχε στο Φεστιβάλ Βερολίνου, εξασφαλίζοντας για την Έλενα Ναθαναήλ την πρώτη υποψηφιότητα για Βραβείο Ερμηνείας.

Επιστρέφοντας στην Ελλάδα έκανε καριέρα στο θέατρο και το σινεμά. Το 1966 συμμετέχει στην ταινία «**Ο Φόβος**» του Κώστα Μανουσάκη. Την ίδια χρονιά παίζει στην ταινία «**Η Ντάμα σπαθί**» του Γιώργου Σκαλενάκη. Η ταινία συμμετείχε στο κινηματογραφικό φεστιβάλ Θεσσαλονίκης το 1966 και στο κινηματογραφικό φεστιβάλ Σικάγου το 1969. Συνεχίζει την ίδια χρονιά με την ταινία «**Έρωτας Στην Καυτή Άμμο**» (ή «**Ο Δραπέτης**») παραγωγής Ανζερβός, σε σενάριο και σκηνοθεσία Στέλιου Ζωγραφάκη. Το 1967 γυρίζει την ταινία «**Ο 13^{ος}**» παραγωγής Raven Films σε σκηνοθεσία Δημήτρη Δαδήρα, σενάριο Πάνου Κοντέλη. Η ταινία κέρδισε βραβείο σεναρίου στο κινηματογραφικό φεστιβάλ Θεσσαλονίκης.

Το 1968 βραβεύτηκε στο Διεθνές Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης για την ταινία «**Ραντεβού με μία άγνωστη**» του Βασίλη Γεωργιάδη. Την ίδια χρονιά γύρισε και την ταινία «**Επιχείρησης Απόλλων**» του Γιώργου Σκαλενάκη. Η συγκεκριμένη ταινία, όπου η Έλενα έκανε την όμορφη Ελληνίδα ξεναγό, γνώρισε μεγάλη επιτυχία και στο εξωτερικό, καθώς πρόβαλλε τις ελληνικές ομορφιές. Το 1969 έπαιξε στο «**Ξύπνα Βασίλη**» του Γιάννη Δαλιανίδη. Στην ταινία «**Εκείνο το καλοκαίρι**» του Βασίλη Γεωργιάδη, η Έλενα Ναθαναήλ, σε μια ελληνική εκδοχή του «Love story», ταυτίστηκε με τη μουσική του Γιάννη Σπανού.

Συνολικά η Έλενα Ναθαναήλ έπαιξε σε 27 ταινίες.

Για αρκετά χρόνια πριν το θάνατο της είχε αποσυρθεί από τα καλλιτεχνικά δρώμενα, κάνοντας μόνο επιλεκτικές εμφανίσεις.

<http://ellhnikoicineirmoi.wordpress.com/2013/01/03/>

<http://www.ishow.gr/personBio.asp?guid=6B8836A2-D953-47EC-9537-7FC371BB71DC>

13. Μάρθα Βούρτση

Η Μάρθα Βούρτση γεννήθηκε στις 12 Οκτωβρίου 1937. Εμφανίστηκε σε αρκετές ταινίες ερμηνεύοντας κυρίως δραματικούς ρόλους στα λεγόμενα "μελό" της εποχής, όπως: «Αυτή που δε λύγισε», «Είναι μεγάλος ο καημός» 1967, «Απόκληροι της κοινωνίας» 1965, «Καρδιά μου πάψε να πονάς» 1965, «Με πόνο και με δάκρυα» 1965, αλλά και σε διαφορετικού ύφους ταινίες, όπως «Τα κίτρινα γάντια» 1960 και «Ο σκληρός άνδρας» 1961.

Συμπεράσματα

Ο ελληνικός κινηματογράφος δεν έχει την ιστορία του ευρωπαϊκού κινηματογράφου. Η εξέλιξη του, δεν αφορά μόνο τεχνικής φύσεως ζητήματα ή θέματα σεναρίων, αλλά και σκηνοθεσίας κλπ. Η διεύρυνση της θεματολογίας του πραγματοποιείται από τη στιγμή που οι ελληνικές ταινίες αποτελούν προϊόντα μαζικής κουλτούρας και συμπίπτει αυτό χρονικά με τη δεκαετία του 60'. Οι συνθήκες μέσα στις οποίες αναπτύχθηκε ο κινηματογράφος στην Ελλάδα, δεν ήταν οι καλύτερες σε ό,τι αφορά τη λογοκρισία, τις σεναριακές προσεγγίσεις θεμάτων όπου η κυρίαρχη αντίληψη της εποχής, απαιτούσε συστοίχιση με αυτή. Η αναπαραγωγή και στήριξη της κυρίαρχης ιδεολογίας είναι προφανές ότι αποτυπώνεται στην πλειοψηφία της κινηματογραφικής παραγωγής. Υπ' αυτή την έννοια τα χαρακτηριστικά της μετεμφυλιακής περιόδου παρά την τεχνική πρόοδο της κινηματογραφίας αφήνουν τη σφραγίδα τους στην συντριπτική πλειοψηφία των ταινιών και αυτό διαφαίνεται αρκετά .

Η μετεμφυλιακή περίοδος (από το 1950 και μετά) από την άποψη της πολιτικής χαρακτηρίζεται ανελεύθερη, όπου το πολιτικό φρόνημα διώκεται. Οι επιτροπές λογοκρισίας δεν ανέχονται αναφορές σε απόψεις που προβληματίζουν. Σε επίπεδο οικονομίας η εξάρτηση της Ελλάδας από τον ξένο οικονομικό παράγοντα επηρεάζει όχι μόνο τις κυβερνητικές επιλογές, αλλά και πολιτιστικές - πολιτισμικές κατευθύνσεις γι' αυτήν την περίοδο. Επίσης σοβαρό δεδομένο για την πορεία του ελληνικού κινηματογράφου, ήταν για μια ολόκληρη περίοδο, η μονοπωλιακή στην αρχή παρουσία της εταιρείας «**Finos film**» και η ανυπαρξία της ανεξάρτητης κινηματογραφικής παραγωγής. Άρα αυτές λοιπόν οι συνθήκες καθόρισαν την ανάπτυξη του ελληνικού κινηματογράφου και το πέρασμά του από την μικρή και χωρίς τεχνικά μέσα παραγωγή στην μαζική μέχρι και τη σημερινή βιομηχανία του θεάματος.

Πηγές

1. [Πάρε-Δώσε http://www.pare-dose.net/](http://www.pare-dose.net/)
2. <http://www.ishow.gr/>
3. <http://ellhnikoicineirmoi.wordpress.com/2013/01/03/>
4. <http://www.sansimera.gr/biographies/>
5. <http://el.wikipedia.org/wiki/>
6. <http://www.tovima.gr/vimagazino/views/article/?aid=489275>

7. <http://www.cinemainfo.gr/>
8. <http://www.newsbeast.gr/greece/arthro/353312/ti-kanei-simera-o-nikos-xanthopoulos/>
9. <http://www.nikosxanthopoulos.com/biography/index.html>
10. <http://www.veggos.gr/>
11. <http://www.agrinioart.gr/?p=11020>
12. <http://www.karagiannis-karatzopoulos.gr/>
13. <http://cinofil.pblogs.gr>
14. http://www.kathimerini.gr/dcgi/w_articles_kathglobal_8_07/11/2004_1283425
15. <http://www.haef.gr/libraries/biographies/>
16. <http://kersanidis.wordpress.com/2005/02/20/kan/>
17. <http://www2.rizospastis.gr/story.do?id=2565274&publDate>
18. http://www.filmfestival.gr/1999/greek_festival/georgiadis.html
19. <http://90lepta.com/>
20. <http://www.retromaniax.gr/>